7. Årg. OKTOBER 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

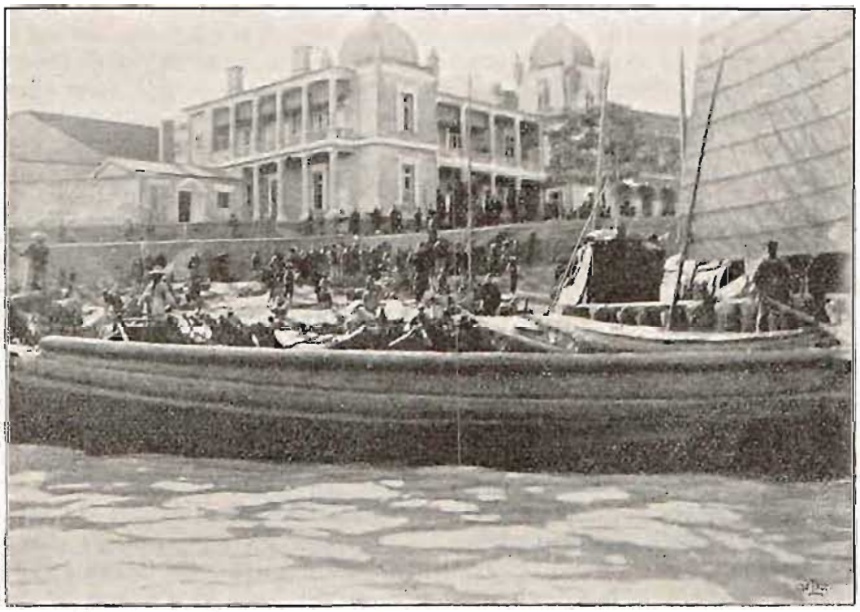

Ett handelshus i Shanghai.
(I det utländska kvarteret).

Innehåll:

Vid Jesu fötter. — Brefafdelningen. — Missionens höstfest. — Från andra missioner. — Meddelanden från Redaktionen. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Vid Jesu fötter.

Luk. 10: 39.

Af J. af Sandeberg.

Vi skola i dag, med blicken på en stilla, ödmjuk, hängifven lärjunginna, lära oss, hvar det är, som själen hämtar sin ro i världens vimmel, sin kraft i lifvets strid, sitt mod och sin förtröstan i arbetet för Guds rike. Hemligheten till Marias kraft och mod, då det i profvets stund gällde att förhärliga sin Mästare, ligger i hennes själs dagliga ställning till honom. Maria satt vid Jesu fötter, hon satt där i *stillhet, lydnad* och *ödmjukhet.*

1:o) *Stillhet.* Om Herren skall kunna tala till oss och undervisa oss om sin vilja, måste vi blifva stilla. Innan vi kunna tjäna honom, måste han tjäna oss. Denna stillhet, i hvilken själen vill och kan mottaga gåfvor af Gud, vill han själf gifva oss, men vårt hjärtas bön måste blifva: »Herre, gör mig stilla!» Du måste blifva stilla i dina *tankar*, att Gud må för dig uppenbara *sina* tankar. Huru mången af oss har ej gjort tankeuppror mot Guds håg och vilja och behöft förmaningen: »Blifven stilla och besinnen, att jag är Gud». Ps. 46: 11. Stilla måste du ock blifva i ditt *hjärta*, att Herren Jesus där må tala, lära, regera. Gör det då till en daglig öfning att »inför honom stilla ditt hjärta», 1 Joh. 3: 19. att »tala med ditt hjärta och vara stilla». Ps. 4: 5. Då sänker sig äfven fridens och stillhetens ande öfver hela din *umgängelse.* Ditt ljus lyser, men det lyser utan buller. Inflytandets makt är en tyst makt, den är stilla, men den är stark. Och väcker den saktmodiga och stilla anden icke mycket uppseende bland människor, så är den dock kostbar inför Gud. 1 Petr. 3: 4. Regerar denna stilla ande ditt hjärta och din umgängelse, så trycker den säkerligen äfven sin stämpel på ditt arbete och din verksamhet, du sätter, som aposteln säger, »din ära i att vara stilla». 1 Tess. 4: 11. Vi behöfva mera stillhet äfven i vårt arbete för Gud, och finge Guds Ande fylla oss, så skulle vi kunna arbeta utan tröttande oro och onödiga omsorger, vår skyndsamhet skulle blifva fri från jäkt och vår arbetsifver från ansträngning. I denna stillhet, som spirar fram ur förtröstan på vår Gud, hans kraft, hans nåd, hans tillgångar, skulle vi finna vår styrka. Es. 30: 15. Ps. 37: 7. Som motsats till Marias stillhet, där hon satt sig ned vid Jesu fötter, se vi Martas oro. Hon var »upptagen af idelig tjänst» och »bekymrade och oroade sig för mångahanda». Mången tjänst är fåfäng, emedan den ej är verkad af Jesus. Bekymmer vika vid Jesu fötter, ty vi få lägga ned dem där. Bekymmer försvaga oss, stillheten hos Jesus gör oss starka. »Godt är att vara stilla!» Jer. klag. 3: 26.

2. *Lydnad.* Då Maria satt vid Jesu fötter, hade hon intagit lärjungaställningen, den att lära och lyda. Väl kunna hon och vi, som något känna till denna välsignade plats, med Jobs vän utbrista: »Ho är en lärare som han?» Job. 36: 22. Hvilket undseende med de okunniga, hvilket tålamod, hvilken mildhet har han ej städse bevisat oss. Må vi då »såsom lydiga barn», 1 Pet. 1: 14, städse lära och ledas af honom och såsom lyckliga barn vandra »honom i allt till behag». Kol. 1: 40.

3:o). *Ödmjukhet.* Maria var ödmjuk, ty hon var så upptagen af Herren Jesus och hans ord, att hon glömde sig själf. »Den sanna ödmjukheten», har någon sagt, »är icke blott att tänka lågt om sig själf, utan att icke tänka något alls om sig själf». Men huru sällsynt är icke detta! Hvem skall stöta jaget från hjärtats tron? Kristus, *Kristus allena!* I den mån han vunnit ditt hjärta, fyller han dina tankar, kärleken till honom drifver ut egenkärleken, den gör dig ödmjuk. Marta var icke ödmjuk, ty då hade hon ej klandrat Maria, den ödmjuke ser ej så mycket att kritisera och döma hos andra, ty han är medveten om så mycken brist hos sig själf. Den ödmjuke »aktar den andre yppare än sig själf» och kan af Gud användas att uttaga grandet ur sin broders öga, emedan egenkärlekens bjälke är uttagen ur hans eget. Så är det äfven den ödmjuke, som Herren i sin tid upphöjer, 1 Pet. 5: 6, — den i sina egna ögon ringe, som Gud kan göra stor, ty »ödmjukhet går före ära», Ord. 15: 33, och »den ödmjuke gifver han nåd». Ord. 3: 34.

Maria satt vid Jesu fötter för att höra hans ord, och när sorgen och nöden kommo till systrarnas hem och hjärtan, då går hon ock till samma plats för att utgjuta sitt hjärta. Lasarus är död, Jesus dröjer, men då han kommer, skyndar hon emot honom och faller »till hans fötter». Joh. 11: 32. Hon visste, att hos honom fanns hjälp, tröst, kraft, och hon blef icke besviken. Gå äfven du och gör sammaledes! Lägg din nöd vid Jesu fötter och lägg andras nöd där, Mat. 15: 30. Kanske har du någon »död broder» eller syster, eller barn eller vän, bär fram dem till Jesus, han kan gifva dem lif. »Sade jag dig icke, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?» Joh. 11: 40.

Tredje gången, som vi läsa om Maria, är hon med om måltiden för Jesus i Simons hus; äfven nu är hon vid hans fötter, hon är där med sin kärlek, sin tjänst, sin tillbedjan. Detta var ett tillfälle, då det fordrades mod att öppet träda fram och hylla Mästaren, men han var hennes ljus och hennes salighet, och Maria fruktar icke. Hon hade förut hämtat kraft i umgänget med honom, hennes hvardagslif hade varit *med Jesus*, och därför bestod hon i profvets stund. Vårt hvardagslif med dess små prof är en öfningsplats för de stora. I det fördolda lifvet fostras man för det uppenbara. Hade Elias ej varit vid Kerit, hade han ej bestått vid Karmel. Guds tjänare måste vara lika villiga att gifva en fördold tjänst som en uppenbar, att lyda Guds röst, då han säger: »Gå och göm dig», som då den säger: »Gack och te dig för Ahab». Maria, den stilla ödmjuka kvinnan, hade här mod att inför vänner och fiender bekänna, att hon älskade och ärade Jesus. Hon gaf i slösande kärlek det kostbaraste hon ägde. Bekänner du Jesus? Offrar du något dyrbart för

honom? Huru mycket får han af din kärlek, din kraft, din tid, din begåfning, ditt inflytande, dina penningar? Gif något åt honom! Gör något för honom! Kanske kallas du att offra något mycket kärt, en älsklingsplan, en framtidsdröm, en älskad vän, kanske en son eller dotter. På en grafsten i Kina, där sörjande föräldrar jordat sitt enda barn, som de gifvit åt Guds tjänst, stå dessa ord: »Intet för dyrbart för Jesus». Kan du säga detsamma?

Vid Jesu fötter undgår man ej klander, Maria blef ju klandrad både af sin syster och af Herrens egna lärjungar, men skyddande sträcker Jesus ut sin hand öfver henne: — »låt henne vara!» Låt honom försvara dig, om du klandras, försvara dig ej själf.

Vi behöfva att som missionsarbetare samlas kring Jesus för att dricka djupare af hans kärlek och hans förbarmande, undervisas om hans vilja samt hämta kraft att göra den. »*Ett är nödvändigt*», säger han. Har du, käre läsare, utkorat den goda delen, förmånen, friden, fröjden att sitta vid Jesu fötter och lära af honom? Allt annat kan tagas ifrån dig, hälsa, välstånd, vänner, ja, dina mest älskade. Huru väl då att äga något, som ingen kan taga ifrån dig. »*Ingen kan* rycka dig ur hans hand», *ingen kan* draga dig ifrån hans fötter, *intet kan* skilja dig ifrån hans kärlek. Välj då denna goda del!

Evangelium *måste* predikas i hela världen, men huru skola de predika, om de icke varda sände, och huru skola de kunna sändas, om de ej varit med Jesus och mottagit lif och kraft af honom?

»Dina buds väg vill jag löpa,
ty du vidgar mitt hjärta.»

Ps. 119: 32.

Brefafdelningen

Peh-shu ts'uen d. 9 juli 1902.

Käre missionsvänner!

»— — — *härska i lif!* — — —» Rom. 5: 17.

I den stilla aftonstunden ila mina tankar hän till fosterjord och vänner. Afståndet oss emellan synes för tillfället så ringa. Den ene efter den andre ibland eder träder fram för min själs öga, och jag längtar att få säga eder några ord och utbyta en hälsning. Först ville jag beprisa min frälsnings Gud, som på så mångfaldigt sätt bevisat oss sin kärlek och nåd under den flydda tiden. Oss har *intet* fattats. I lugn och ro ha vi fått tillryggalägga ett halft år på vår station, arbetande en liten teg i Mästarens vingård. Ehuru jordmånen synes oss karg, vänta vi dock genom Guds välsignelse rik frukt i sinom tid. Med glädje märkte jag, huru allt flere kvinnor besökte andaktsstunderna i Haicheo på sista tiden, och jag hoppas, att de ej genast vända ryggen till. Herren väcke dem till besinning! Som de flesta af eder veta, hålles årligen i maj månad en stor marknad i Haicheo. Henrik, som önskade begagna tillfället att nå massorna med evangelium, lyckades slutligen efter mycket ordande att få en lämplig plats att slå upp predikotältet på och predikade sedan däri under cirka 10 dagar, biträdd af flere infödda bröder. En à två tusen personer kommo säkerligen därigenom inom hörhåll för sanningen, och sanningen kan göra dem fria.

Redan d. 4 juni hade vi tänkt bryta upp för att flytta till vårt sommarhem — en jordgrotta uppe bland P'u-cheo bergen, men veckan förut nedlades både Karl och jag på sjukbädden. Symptomerna tycktes tyda på smittkoppor, och vi började frukta det värsta, allrahelst som en gosse, hvilken vårdades i vårt hus för vargbett, angripits häraf. Herren skonade oss emellertid för denna förfärliga sjukdom, och jag kunde redan på femte dagen stiga upp och hjälpa Henrik att vårda vårt lilla barn. Efter 14 dagar var också han så pass bra, att vi vågade företaga den tillämnade resan. På e. m. den 11 juni sade vi farväl till de kära på stationen och anlände till Ü-hsiang den kvällen. Nästa dag bestego vi bergen, en både intressant och äfventyrlig färd. Vi njöto obeskrifligt af den storslagna naturen. Den yppiga växtligheten så väl som trakten föröfrigt påminde mig mycket om Kuling. Döm om min öfverraskning och glädje, då jag påträffade en jasminbuske. En enda blomma hade öppnat sin kalk, men det var tillräckligt för att låta oss känna den starka välbekanta doften. En annan buske — jag har glömt namnet — med stora hvita blomklasar, som vi ofta se i våra trädgårdar i Sverige, växte i stor myckenhet. Granatträdens prunkande blommor och den vilda törnbuskens enkla friska rosor lockade månget utrop af förtjusning från lille Karls läppar. Länge gick vägen utmed en bäck, och dess muntra sorl utgjorde ett annat glädjeämne för pysen. Större delen af dagen småregnade det, och därigenom blef luften sval och resan mindre tröttande. Till råga på allt trefligt gol göken några gånger. Inga värdshus eller människoboningar syntes till någonstädes, och så länge dagsljuset varade var allt väl. Men vi måste sedan länge trefva i mörkret och det var ej angenämt. Henrik, som ridit i förväg, råkade ändtligen på folk, och de togo oss in i en grotta, där vi fingo hvila öfver natten. Sällan har jag känt mig så tacksam till Gud för ett härberge. Styrkta till kropp och själ fortsatte vi vår väg nästa morgon och framkommo till Peh-shu ts'uen — Cypressbyn — där vi skulle bo, vid middagstiden. Vi hafva mellan 6 och 7 svenska mil hitupp från Hai-cheo.

Vännerna hade gjort vår grotta så treflig och fin, jordgolfvet var jämnadt och väggar och tak hvitlimmade. Inne och ute funnos bibeltexter uppklistrade. Det gjorde mig så godt. Ko-ta-ch'eng hade varit här och murat en präktig tegelspis med stekugn, så att vi ha det bra på allt sätt. Folket riktigt trängdes omkring oss här, i all synnerhet kvinnorna. De kommo ej allenast från vår by, utan stora sällskap infinna sig från närgränsande byar. Många dagar har jag knappt haft en ledig stund. Herren vare lof för denna besökelsetid! De flesta komma påtagligen af nyfikenhet, och den lilla orgelns toner tjusa deras sinnen, men hvem kan väl undra härpå. Hitkomna bjudas de emellertid på lifvets vatten och få

veta vägen till rätta fadershuset. En dag skola vi kanske finna, att mången förvillad son och dotter härifrån ställde sina steg ditupp. Viljen I ej, *fasthållande Guds löften*, bedja för dessa bergsbor, *hålla på* att bedja, tilldess välsignelsen kommer? En rätt stor predikolokal — efter våra förhållanden — finnes inne i byn, vi bo i utkanten. De troende häromkring ha själfva intecknat den, en glädjande företeelse, icke sant? Här samlas de hvarje söndag till uppbyggelse. Närmare ett par hundra åhörare ha infunnit sig de senaste söndagarna och uppmärksamt lyssnat till Herrens ord. Det är ej möjligt, att *allt* skall vara förgäfves. O, nej! Efter predikans slut har jag haft ett enskildt möte med kvinnorna, hvilket stundom varat ända till tre timmar, och likväl ha de ej haft lust att gå sin väg. Jag har genom Guds nåd satt dem före *lifvet* och *döden*, *välsignelsen* och *förbannelsen*. Huru *dyrköpt* är icke hvarje själ och *hvilken förlust*, om *en* går förlorad. — I afton har jag erhållit hjälp i arbetet, prisad vare Herren! Li ta-sao från P'u-cheo och Chang Ma-nao ha nämligen kommit. Min käre man, som midsommardagen reste till Ün-ch'eng för att hälsa på de nykomna medarbetarne och för att rådgöra om missionens angelägenheter, har likaledes återvändt i afton, bevarad till lif och lem, för hvilket vi känna oss så mycket mera tacksamma, som ett olyckstillbud var för handen. I öfvermorgon måste han åter ut i denna tryckande värme till P'u-cheo för att predika där nästa söndag. Ko-ta-ch'eng, evangelisten där, är nitisk och verksam. Han har t. ex. af egna medel — som äro ganska knappa — låtit förfärdiga ett tält, som han på en skottkärra forslar till marknaden och predikar uti. Några af de andra troende männen äro honom följaktliga. Måtte han bli bevarad i andens fattigdom!

Här är återigen stark torka, så att majsen har ej kunnat sås. Hvetet har nyligen stigit i pris, en hel tael pr »tan». För våra ögon ser det mörkt ut, men Herren vet väl, hvad han ämnar göra. Vi anropa alltfort hans barmhärtighet för våra nödställda likar.

Konferensen tager v. G. sin början nästkommande 4:de oktober. Ihågkommen oss då, dyre vänner, och bedjen, att hvad vi öfverlägga om eller besluta må ske i den Helige Ande och bidraga till Guds rikes utbredande ibland oss. Vi förena oss i hjärtliga hälsningar till alla missionens vänner, kända och okända. Lille Karl hälsar edra små barn. Herren styrke allas våra hjärtan till att vara ostraffliga vid hans tillkommelse! Vi skola se honom såsom han är — härliga, härliga hopp!

Eder i hans tjänst lyckliga

Hilma Tjäder.

Missionens höstmöte

hölls den 28 sistl. sept. i kyrkan vid Floragatan. På förmiddagen höllo bröderna Berg och Folke föredrag, som vi hoppas framdeles kunna införa i »Sinims Land». För att bereda missionsvännerna tillfälle att vara tillsammans med de missionssyskon, som i början af okt. skola återvända till arbetsfältet, hade anordnats gemensam middag på Hushållsskolan, Jakobsbergsgatan 15. På kvällen afskildes en ny broder, f. d. järnvägstjänstemannen Andrew Eriksson från Göteborg, för missionen. Före afskiljningen och utgående från Jer. 1: 8: »**Frukta icke för dem, ty jag är med dig, och jag vill bevara dig, säger Herren**», talade sekreteraren några uppmuntrande ord till honom, och efteråt sade de utgående missionärerna några afskedsord till missionsvännerna, och utbådo de sig deras hjärtliga förböner. Deras korta anföranden återgifvas här nedan, på det deras ord må nå äfven till andra vänner, som ej voro med på mötet.

Missionär *Aug. Berg:* Jag önskar, att vi i tankarna följas åt till den bekanta händelse, som tilldrog sig en gång i hemmet i Betanien, och som står omtalad i Joh. 12 kap. Det heter där, att Maria bröt sönder en alabasterflaska med dyrbar smörjelse, och att hon med densamma smorde Jesu hufvudhår. Det var en ringa handling, hon utförde. Men innehållet i alabasterflaskan var dyrbart, och verkningarna af hennes handling voro oanade. Jesus själf säger: Hon har i förväg smort min lekamen till min begrafning, och hvar helst detta evangelium varder predikadt, skall ock, hvad hon har gjort, varda sagdt henne till åminnelse.»

Men hvad som tilldrog sig i Betania den aftonstunden, det tilldrager sig i missionshistorien dag efter dag, år efter år. Missionsarbetarne, som utgå på fältet, äro i mer än ett afseende ringa. De äro ofta ringa i sin begåfning. Aposteln Paulus säger i 1 Kor. 1: »Hvar är någon vis, hvar är någon skriftlärd, hvar är någon af denna världens klyftige?» Och de känna sig ofta ytterst ringa i sina egna ögon — stundom mer, än som är godt att erfara för känslan — då de se på sin kraft och förmåga och det arbete, som föreligger dem. De lägga i sin mun apostelns ord, då han på ett annat ställe säger: »Mig, den allra ringaste bland alla heliga, har den nåden blifvit gifven att bland eder förkunna Kristi evangelium.» De äro ringa äfven till antalet. Ty fastän missionsarbetarne aldrig varit flere till antalet än just nu, hafva tillfällena heller aldrig varit så många som just nu, så att om den dag, som är, gäller Frälsarens ord: »Säden är mycken, men arbetarne äro få».

Den alabasterflaska, som Maria bröt sönder öfver Jesu hufvud, var emellertid dyrbar, liksom dess innehåll var dyrbart, mycket dyrbart, särskildt i hennes förhållande. Så är också den alabasterflaska, som Guds församling bryter sönder öfver sin Frälsares hufvud, dyrbar. Paulus kallar den för en »skatt i lerkärl», »Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror».

Och se vi sedan på följderna, så finna vi, som en annan evangelist omtalar, att hela huset uppfylldes med vällukt af smörjelsen. Och få vi icke tillämpa detta ordet så: »Hela jorden skall vara full af Herrens härlighet» eller för att tala med Paulus: »Gud vare tack, som i Kristus alltid förer oss i triumf och uppenbarar lukten af Kristi kunskap genom oss allestädes». Missionsarbetet har en ofantligt stor betydelse.

Det fanns emellertid i det lilla hemmet bland bordsgästerna många, som knorrade. Det var icke endast Judas utan många andra i Jesu lärjungaskara. Och icke nog med att de i sina hjärtan hyste knorriska tankar, de uttalade högt detta knorr. »Hvartill», frågade de,

»denna förspillning?» Kanske vi icke behöfva gå till den oomvända världen, som icke fattar något af det, som Guds rike tillhör, utan kanske äfven vi kunna söka i lärjungaskaran och i den finna sådana, som skaka på hufvudet, när nya sändningar af missionärer skickas ut till missionsfältet. Då heter det: »Hvarför denna förspillning?»

Tiden medgifver oss icke att här något djupare gå in på missionsarbetet. Vi vilja dock något litet se, hvad evangelium har uträttat.

Betrakta Afrika, som är omspunnet af ett nät af missionsstationer och snart nog genomkorsas från öster och väster, norr och söder af samfärdsmedel och missionsstationer. Hedendomen undantränges mer och mer. Och hvad Livingstone en gång kallade: »Mänsklighetens öppna sår», slafhandeln, har åtminstone genom lag blifvit förbjuden, så att den numer motarbetas.

Se på Indien! Brännandet af änkor är genom lag förbjudet. Evangelier spridas i tusental vid förut otillgängliga byar och zenanor. Tusentals af Indiens söner och döttrar hafva gifvit sina hjärtan åt Herren Jesus.

Se på Söderhafvets öar! Människoätandet är nästan en saga från förflutna tider. Och likväl hafva knappt 50 år förgått, sedan det florerade. Hvad har varit medlet till denna förvandling? *Evangelium!*

Se på Kina! I Ev. Fosterlandsstiftelsens missionstidning stod för någon tid sedan berättadt om en kines, tillhörande de kristnas församling i Tiensin, och som, då han för två år sedan under förföljelsen följt missionären till kusten, skulle resa tillbaka dit med fara att falla i boxarnes hand. Missionären hörde honom bedja så:

»O, Herre, vi glädja oss under förföljelsen, såsom du har sagt, att vi skola göra. Du, Herre, som vet, att det kostar mer att lefva en martyrs lif än att dö en martyrs död, gif du oss nåd att frambära detta lilla offer, välbehagligt för dig, när du kallar oss därtill. Och skulle i pröfningens timme någon likt Petrus förneka dig, så beder jag dig, o, Herre, att du ville vända dig om och se på honom, såsom du såg på Petrus, och genom denna blick sätta honom i stånd att lefva, vittna och dö för dig, såsom din lärjunge gjorde. Amen.»

Denne kines fick sedan tillsammans med 60 andra frambära detta »lilla offer». Vi se, att evangelium har icke förlorat sin kraft, när det predikats i Kina.

Och om Japan gäller äfven den sanningen, att landet mer och mer genomsyras af evangelium.

Ja, evangelium kan icke annat än gå fram, om blott nardusflaskan brytes, och smörjelsen utgjutes öfver vår Frälsares hufvud, som också är församlingens hufvud.

Missionen har äfven en annan betydelse, indirekt och dock lika viktig. Den återverkar på Guds församling i hemlandet. Missionsarbetet är icke något, som utföres endast af några vissa utan af alla Kristi lemmar. Liksom om en lem mindre ofta användes, den förlorar af sin kraft och rörelseförmåga, på samma sätt är det också inom Guds församling. Om lemmarna upphöra att göra tjänst, så förlora de i användbarhet. Men å andra sidan, ju mer jag öfvar en lem, dess mer styrka vinner den. Ju mer lemmarne i Kristi lekamen uppfylla sin Frälsares sista befallning, dess mer vinna de i inre styrka.

Detta åter medför en annan välsignelse. Lydnadens frukt heter frid. Skall då icke vår bön i dag blifva, att hvar och en af oss, i hvars hand Herren satt något, som heter »tillfälle att göra det goda genom ord eller handling», måtte bryta detta alabasterkärl öfver Frälsarens hufvud. Kärlet kan vara skört, men innehållet är alltid detsamma.

Innan Maria bröt sönder alabasterflaskan öfver Jesu hufvud, hade det försiggått något i hennes eget inre. Något hos henne själf hade brutits. Och detta är det allra viktigaste. Ty går jag åstad i egen kraft och bryter ett alabasterkärl öfver Frälsarens hufvud, men mitt hjärta är obrutet, ack, så blir det ingen välsignelse af. Men går jag åstad i ödmjukhet som denna kvinna, som hade varit en synderska, går jag åstad, därför att jag fått för intet och vill gifva för intet, kärlet må vara aldrig så litet, innehållet aldrig så oansenligt i världens ögon, i Jesu ögon skall det alltid hafva värde. Jesus skall också nu säga till de knorrande lärjungarne: »Låten henne vara!»

Må vi så att säga bryta vår alabasterflaska i dag! Vi få göra det gång efter annan. Vi få frambära våra kroppar till ett offer, som är lefvande och Gud välbehagligt. Du har din alabasterflaska att bryta på din plats och jag min på min plats.

Detta är nu det sista tillfälle, jag har att tala till eder, innan jag reser. Jag vet, att det icke är en tom fras, då många af eder lofva att följa oss med kärlekens förböner. På samma gång jag säger, att det är en oändligt stor nåd att få gå ut och tjäna Herren under den korta tid, vi hafva, är det för oss denna gång en större känsla af offer, som vi frambära. När man är ung och står ensam i lifvet, då kan det mången gång för den, som känner sig kallad till missionär, vara ett större offer att stanna hemma än att gå ut. Men har Gud gifvit oss barn att vårda, och vi för hans skull måste lämna dem hemma, då är det, som om vi skulle lämna vårt eget hjärta hemma. Och likväl, vi önska och tro, att våra hjärtan skola vara med i arbetet. Men, älskade, uppehållen oss med eder förbön! Det går icke lätt. Jag kan icke säga, att det är roligt och gladt, och att det icke kostar något. Det kostar på ofantligt mycket. Jag känner det för min del, som om jag aldrig i mitt lif förut hade framburit något offer åt min Frälsare förrän just nu. Men jag tror, att han, som sade till lärjungarne om Maria: »Låten henne vara», skall säga så i dag: »Låten honom vara, låten henne vara. Jag skall taga hand om edra små. Jag skall vara deras herde, och de skola vara mina fosterfår. Jag skall sköta dem, såsom de behöfva det.» Just med afseende på våra små, från hvilka vi nu skola skiljas, är det, som jag nu vill påkalla Guds församlings förbön.

* * *

Fru Augusta Berg: Vi voro åtta syskon, som år 1892 utgingo. Vår käre missionssekreterare tillropade oss då vid afskedet i Göteborg: »*Med glädje skolen I utgå och med frid skolen I ledsagade varda.*» Uppfyllelsen af detta hafva vi härligt fått erfara. Äfven denna gång kan jag säga, att i det innersta hjärtedjupet är det *glädje* att få gå, glädje att få göra Guds vilja. Sedan bero ju friden och glädjen icke på de omständigheter, under hvilka vi gå. Vi gå, därför att *han* bjuder oss att gå,

och därför att vi få gå ut med evangelium, som är fullt af frid för hvar och en.

Jag känner denna gång ett särskildt stort *ansvar* att få utgå. Jag längtar, att Gud må få göra vårt lif därute till hvad han ämnat det, att icke något hos oss må hindra hans välsignelses ström att flöda, först in i våra hjärtan och sedan ut till dessa, som ingen frid hafva.

Det står visserligen: »Med glädje skolen I utgå», men äfven: »*De gå åstad och gråta och bära utsädet med sig.*» Underbart är, att dessa två sanningar kunna förenas. Så är det dock. Och Herren förstår våra tårar. Han förstår oss, när vi gråta af sorg öfver att vårt budskap icke blir mottaget. Och kunna vi icke säga, att vi på detta sätt blifva delaktiga af hans lidande? Men vi få också känna en outsäglig frid och fröjd, när vi se, att ljuset börjar skingra mörkret i många hjärtan.

Det heter ju ock: »Med frid skolen I ledsagade varda», och »med jubel skola de komma åter och bära sina kärfvar». O, att vi finge många kärfvar med oss! Då skulle vi förvisso glömma allt, som ligger emellan, alla svårigheter under arbetet. Mitt hjärta känner sig så fullt af lycka vid tanken på alla de stora löften, som vi få taga åt oss hvar och en. Ja, det är bara *nåd* att få gå, outsägligt stor nåd. Vi behöfva icke frukta, då vi hafva Herren med oss, han, som förblifver, då allt annat dukar under.

I Rom. 15 kap. förekomma några benämningar på Herren Gud själf, som varit mitt hjärta till mycken tröst. Han kallas där för tålamodets och tröstens Gud (v. 13) och för fridens Gud (v. 33). Och i 2 Kor. 1—3 »all hugsvalelses Gud» samt i 2 Petr. 5: 10 »all nåds Gud». Vi kunna ju komma i lägen, då vi på ett särskildt sätt behöfva allt detta, som Herren här själf kallar sig för. Och taga vi emot af Herren tröst och tålamod, hopp och frid, hugsvalelse och nåd, då skall han också hjälpa oss att kunna meddela detta åt dem, som vi hafva gått ut att leda.

Med afseende på arbetet bland kvinnorna känns det så för hjärtat, att, okunniga, som de äro, de icke komma längre, än vi leda dem. Huru viktigt då, att Guds Ande får härska i vårt lif, så att vi kunna föra dem framåt, icke blott till de första grunderna utan in i Herren själf! Han är all nåds Gud. Och han gifver nåd just i rätta stunden, just när profvet förelägges oss. Han kan förvandla allt i nåd, också alla omständigheter, så att, om det än för känslan förefaller aldrig så svårt att fara, skola vi kunna hålla fast vid, att det är en *nåd* att gå åstad.

På samma gång vi anbefalla oss själfva i vännernas förbön, vilja vi ock åt eder anbefalla våra älskade barn, som stanna hemma. Bedjen för dem! Herren måste hafva förutsett, att sådant skulle inträffa, som vi nu få gå igenom, då han säger: »Ingen är, som har öfvergifvit hus eller bröder, systrar eller fader eller moder eller hustru eller barn för min och evangelii skull, som icke skall få hundrafaldt igen nu i denna tiden och i den tillkommande världen evigt lif.»

* * *

Fröken *Frida Pryts:* Det är med den innerligaste tacksamhet till Herren, som jag blickar tillbaka på de sist gångna åren, på den tid, jag vistats i hemlandet. När jag var i Kina, ville jag icke resa hem. Ja, det var med smärta, jag tänkte på hemresan. Men nu tackar jag Herren, att han förde mig tillbaka till Sverige. Han har nämligen i rikt mått välsignat min själ här hemma. Han har talat till mig och sagt: »Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare.»

Vi hafva att *följa* Jesus. Hvilken väg var det då Jesus gick? Det var *lidandets* och *försakelsens* väg. Jesus lefde icke sig själf på jorden. Han lefde för andra. Han gick från stad till stad och från by till by för att undervisa om Guds rike. Han gick till de lidande och sörjande. Han gick till båren, när änkans son i Nain hade dött. Han gick till Lasari graf. Och slutligen gick han till korset för att där gifva sitt lif. Detta var den väg, som Jesus gick. Och det är denna väg, vi hafva att vandra. Och vilja vi följa Jesus, hafva vi intet annat att vänta oss än detta: en lidandets och försakelsens väg. Men det är härligt att följa Mästaren. Om vi följa Jesus, så innebär det, att han går *före* oss, och att vi endast hafva att vandra i hans fotspår. För oss, som gå tillbaka till Kina, är det så skönt att veta, att Jesus är där före oss, att han redan står där borta för att, när vi komma öfver, taga emot oss och välkomna oss. Han bereder arbete för oss därute. Han bereder de själar, med hvilka vi skola komma i beröring. Och han bereder äfven, hvad vi behöfva för vårt eget andliga lif. Det är han, som kallar oss att gå ut. Och det är därför, vi kunna gå. Vore det icke Jesus, som kallade oss att gå, så skulle jag för min del icke gå denna andra gång. Men nu har han så bestämdt bjudit mig att gå, att jag icke kan annat än gå med glädje.

Så är det också en annan sak, som Herren har talat med mig om under min vistelse här hemma. Och det är, att *han* vill göra oss till människofiskare. Han har i fråga härom gifvit mig ett särskildt löfte, nämligen i Ruts bok. Jag har mycket ropat till Herren, att han skulle öka min kärlek till Kinas folk. Och svaret har kommit genom detta ord: »Du har visat din sista kärlek vara större än den första». Herrens Ande har uttydt det ordet så för mitt hjärta, att min kärlek till Kinas folk skall blifva större nu, då jag drager ut för andra gången, än då jag först gick ut.

Så ber jag att som afskedsord till eder få lämna Jesu ord: »Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare». Kanske finnes det någon här, som ännu icke har börjat följa Jesus. O, börja i afton! Dröj icke längre! Det finnes intet lyckligare och härligare lif på jorden än att lefva för Jesus.

Och du, som redan börjat, följ honom tätare i spåren! Låtom oss följa Lammet, hvart det går! Låtom oss icke halfvera utan lefva ett helt lif för Jesus! Det finnes så mycket halfverande. O, låtom oss lefva uteslutande för honom! Och lefva vi för Jesus, följa vi honom, då skall han göra oss till människofiskare.

Det är någon, som dessa senaste dagar yttrat till mig: »Jag skulle så gärna vilja bedja varmare för missionärerna. Så länge vi se eder och de första dagarna efter er afresa, komma vi nog ihåg eder. Men hur skola vi sedan i fortsättningen kunna hafva samma intresse?» Jag tror svaret ligger just i Jesu maning: »Följen mig, och jag skall göra eder till människofiskare». Det blir Jesus och du. Så skall du få hans sinne, detta förebedjande, älskande sinne. Följ Jesus, och du skall få kärlek till

själarna i Kina. Det är omöjligt att älska Jesus utan att hans kärlek också får drifva oss att göra något för honom. Följ Jesus, och du skall kunna bära oss på förbönens armar! Följ Jesus, och Kinas nöd skall såsom aldrig hittills blifva lagd på ditt hjärta. Låtom oss följa Jesus helt den korta tid, vi hafva kvar, och så skola vi en gång för evigt få se hans ansikte och blifva, där han är.

* * *

Fröken *Anna Eriksson:* Det minnesord, jag fått af Herren, återfinnes i 1 Krön. 17: »Och konung David gick och satte sig inför Herrens ansikte». Han gaf sig *tid*, när det gällde att begrunda Herrens ord. Och just detsamma hafva vi att göra. Det ligger en stor välsignelse i att vara stilla inför Herren, att sitta ned inför honom. Gören det, I alla, som känner Herren och veten, att I ären kallade att vara hans konungar och präster hvar och en på sin plats. Gören det äfven I, som ännu icke bestämt eder att följa Jesus. Sitten ned inför honom och öfvervägen, hvad som är bäst! För min del har jag funnit, att lifvet är icke värdt att lefva utan Jesus. Det är så kort, så ovaraktigt, det far så snart sin kos. Men den eviga klippan Jesus förblifver.

Det är emellertid särskildt sista versen i det nämnda kapitlet, som blifvit mig till så stor välsignelse. När David hade suttit stilla ned inför Herren och hört hans ord, beder han: »Värdes nu välsigna din tjänares hus, att det blifver evigt beståndande inför ditt ansikte, ty den du, Herre, har välsignat, han är välsignad till evig tid.»

Hvem ibland oss har icke bedt den bönen, att Herren måtte välsigna vårt hus, oss själfva, våra nära och kära? Vilja vi icke hafva dem alla med oss hem? Vilja vi icke, att vi alla skola mötas med fröjd inför Herrens ansikte? Men skall så bli, då måste vi först här sitta ned inför Herrens ansikte och det just för att också vara till välsignelse.

För min del är jag djupt tacksam emot Herren för det år, jag fått vara hemma, men ännu mer tacksam att nu få gå åstad för att bära ut hans budskap till dessa, som sitta i mörker, att de må få del af samma välsignelse. Min bön är, att jag själf må kunna taga emot så mycken välsignelse, att Herren kan göra mig till en välsignelse för andra Vi kunna icke vara till välsignelse för andra utan att själfva vara välsignade. Vi kunna icke vara med andra utan att på ett eller annat sätt öfva inflytande. Huru saligt då, om de människor, vi komma i beröring med, känna, att vi hafva varit med Jesus!

En och annan har frågat mig: »Hur vågar du gå tillbaka till Kina, då det låter så oroligt?» Om jag skulle fråga kött och blod, skulle jag icke våga. Men jag har erfarit, att det följer välsignelse med det att lyda Herrens bud. Och ingen bär ansvar för det arbete, jag försummar i Kina. Om jag icke går åstad, går jag miste om den välsignelse, Gud vill gifva, och kanske äfven att många själar, som han vill rädda genom mig, icke blefve räddade, om jag stannade hemma. Jag känner det därför både som en plikt och en glädje att gå. Men, vänner, kommen ihåg oss i edra böner! Minnens, att striden är gemensam för oss och eder, lika väl som segern en gång skall blifva! Må vi genom vårt lif eller vår död förhärliga Jesus, hvarhelst han sätter oss på jorden! (Forts.)

* * *

Från andra missioner.

Utdrag ur ett bref från en engelsk missionär till Aug. Berg.

Nära Lao Ho-k'ou d. 12/4 1902.

För andra gången är jag nu på väg upp till Si-ngan-fu, sedan vi sist sågo hvarandra. Jag återvände till Kina förliden höst och anlände till Shanghai i Oktober.

Mr Madeley och jag gjorde resan tillsammans och anlände till vår bestämmelseort utan något som helst missöde efter något mera än 40 dagars resa. Efter att hafva stannat i trakten af Si-ngan-fu omkring 6 veckor anträdde jag återresan till Shanghai för att möta min hustru och vår lilla Mary, efter hvilka jag telegraferat. Och nu äro vi på vår väg upp, min hustru, jag och vår lilla flicka, i all sköns ro och trefnad. Resan från Hankow har tagit 19 dagar, och i morgon hoppas vi vara i Lao-Ho-k'ou.

Det var med underliga känslor jag återvände hit upp förra gången. Jag kunde knappast fatta, att så förfärliga tilldragelser ägt rum, då allt nu syntes så lugnt och folket var så vänligt.

Jag tviflar ej på, att du kommer att tycka detsamma, då du återvänder.

Det skall helt visst intressera dig att höra litet om Shensi såväl som om förhållandena i Kina i allmänhet. Med en förvånansvärd snabbhet har lugnet återställdts. jag blef verkligen öfverraskad öfver att finna, huru vänliga såväl ämbetsmännen som folket voro, då jag första gången återvände till Si-ngan-fu. Man märker tydligen deras åstundan att beskydda oss och fruktan att något skall hända oss. Den känsla, som för närvarande gör sig gällande, är den att få lefva i fred med utländingen. Shensi isynnerhet är mycket fredligt. Tuan-Fong's och hans efterträdares goda proklamationer hafva haft god verkan. Under sin vistelse i Si-ngan-fu hvarken sade eller gjorde Enkekejsarinnan något, som kunde skada oss. I stället tyckes hennes närvaro där hafva gjort oss godt, ty, då hon lämnade staden, gaf hon befallning om att vi i framtiden skulle bli väl behandlade.

Just nu förefinnes därför för oss ett stort tillfälle till att göra godt. Såväl hög som låg visa en ovanligt stor vänlighet och fråga mer än någonsin förut efter kristendomens sanningar. Att så många höga ämbetsmän hafva afsatts i samband med de nyligen inträffade oroligheterna, har inverkat uppväckande på många af de högre ämbetsmännen, och de börja förstå, att det är en kraft bakom oss, som ej är att leka med. Boxarnas fullkomliga nederlag, under det att den kristna församlingen ännu äger bestånd, har åstadkommit en stor effekt på det kinesiska folket. De förstå, att det är någonting i den kristna tron, som är verkligt kraftigt och värdt åtminstone att forska efter. Därför är det nu vårt tillfälle. Vårt folk ha lidit förfärligt af hungersnöden, men likväl lefva flera än jag vågat hoppas. Endast omkring 20 af våra medlemmar hafva vi förlorat, men ett stort antal af forskarne i läran. De kvarlefvande äro fulla af nit och tacksamhet. Tjugo *nya* platser hafva öppnats för oss, där vi få hafva gudstjänst, och hvarje söndag äro alla våra, till något öfver 30 uppgående lokalpredikanter sysselsatta med predikan, och likväl kunna de icke fylla behofven.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
A. HYLANDER, *kyrkoherde.*
I. LANDGREN, *ingeniör.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN, *missionslärare.*
* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*
C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: MALMTORGSGATAN 8, 2 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Jag väntar icke, att alla dessa platser skola hålla ut i längden, men om vi från hvarje dussin, som komma till våra möten, endast kunna få två eller tre kristna, skola vi känna oss mycket tacksamma.

Jag är öfvertygad om att du skall finna ett liknande verk pågå i ditt distrikt, då du kommer tillbaka. Jag hoppas ni snart må komma tillbaka — ju förr desto hellre

Arbetare, d. v. s. goda och förståndiga arbetare, äro få.

Meddelanden från Redaktionen.

Åt missionsvännernas förböner anbefalla vi på nytt de syskon — missionär August Berg med fru, fröknarna Frida Prytz, Anna Eriksson, Sigrid Engström, Jane af Sandeberg och Signe Lagergren — som i dessa dagar afresa till Kina. De skola nämligen lämna Genua den 15:de oktober.

Äfvenså lägga vi på edra hjärtan bröderna E. Folke och Andrew Ericsson. Den förre ämnar att i slutet af månaden eller i början af nov. anträda återresan till Kina öfver Amerika, och den senare reser till London den 16 okt., hvarest han torde stanna tills i dec., då det är meningen, att han skall fortsätta resan till missionsfältet.

Huru ljufliga äro på bergen budbärarnas fötter, som förkunna frid, som bådar lycka, som förkunna frälsning.

* * *

Missionsvännerna torde uppmärksamma, att missionsexpeditionen är flyttad till Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under September månad 1902.

N:o		Kr. Ö.
545.	»För Herrens sändebud i Kina»	25: —
546.	Från skioptikonförevisning i Huskvarna	86: 89
547.	M. L. d:o	5: —
	Transport kr.	116: 89
548.	E. O. d:o	5: —
549.	I. F., Mullsjö (därat till biljett för fr. J. af S. från Genua till Shanghai)	1,200: —
550.	N. N. gen. M. S., Mora	50: —
551.	D. N., Fejarp, Klågerup, gen. O. F.	10: —
552.	Skärkinds Jungfruförening gen. K. H.	30: —
553.	H. B., Malmö	10: —
554.	En sparbössa i Stockholm	3: 05
555.	Kollekter gen. J. E., Främlinge, Vanås	23: 10
556.	Gen. A. J. P., Torsåker	25: —
557.	Ch. A., Säfsjön, Hellefors	33: 33
558.	B. H. M., Mocksjärd	100: —
559.	Sparbössemedel fr. Melby gen. J. A. J., Verne	74: —
560.	Syföreningen på Hospitalet i Vadstena, till Fröken I. Berzelii underhåll	100
561.	Skioptikonförevisning i Ödeshög gen. M. E. B.	33: —
562.	Hännaryds Missionsarbetsförening gen. J. P. F., Hvetlanda	50: —
563.	E. L., Hörsta, gen. P. L. till A. Hahnes underhåll	50: —
564.	A. D., Jönköping	20: —
565.	»Ett löfte åt Herren af E. A., Sollefteå»	10: —
566.	Vånga mfg gen. E. R.	50: —
567.	Från en söndagsskolfest Flugebo, Trehörna, gen. W.	10: —
568.	O. W., Malmö, till infödd medhjälpare	100: —
569.	J. T., Randsfjord	25: —
570.	K. S., Bornholm	15: —
571.	N. J., d:o	6: —
572.	Onämnd, Skåne	14: —
573.	G. R.	5: —
574.	K. S., Sysslebäck	10: —
575.	K. E., Bennebol, Knutby	25: —
576.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P.	40: —
577.	»M. Ramsbergsbruk»	6: 75
578.	S. J., Granbo, Tranås	25: —
579.	L. B. gen. K. N.	10: —
580.	Kollekt i Krylbo gen. D.	15: —
581.	D:o i Alsbo, Krylbo, gen. P. A.	17: 91
582.	Skioptikonförevisning i Örebro	40: —
583.	Från missionsvänner till A. B:s underhåll gen. O. B., Jönköping	25: —
584.	H. B., Stockholm	10: —
585.	A. H., Räntemedel	75: 68
586.	E. W., Stockholm	20: —
587.	W., d:o	5: —
588.	Missionssparbössemedel i Grebo gen. C. O. K., Linköping	6: —
	Summa kr.	2,499: 71

Med varmt tack till alla gifvarne.

Och hjälpa dem skall Herren, deras Gud, på den dagen, sitt folk såsom en sin hjord; ty såsom ädelstenar i en krona skola de glänsa i hans land.

Missions-Expeditionen är flyttad till Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. NOVEMBER 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Agnes Forssberg. E. O. Beinhoff.
Anna Janzon. Maria Harms. Ebba Burén.
Axel Hahne.
Anna och Ruth Hahne.
Ragnar och Halvar Hahne.

Innehåll:

Ändamålet med en kristens lif på jorden. — Missionens höstmöte (forts.). — Brefaldelningen. — Redovisning. — Nya böcker.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Ändamålet med en kristens lif på jorden.*

Text: 1 Kor. 3: 9—17; 2 Kor. 3: 18.

I.

Med anslutning till dessa två texter skola vi en kort stund tala öfver ändamålet med en kristens lif på jorden och betrakta det från tvenne sidor. I den sist upplästa texten heter det: Men vi alla, som med aftäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild, från härlighet till härlighet, såsom från Herrens Ande. Vi känna alla väl till liknelsen i Lukas 15:de kap. om den borttappade penningen. Det heter där, att en kvinna, som ägde tio penningar, tappade bort en af dem. Så sökte hon granneligen, tills hon fann penningen. Och, när hon funnit densamma, kallade hon tillhopa sina vänner och grannar och sade till dem: »Glädjens med mig, ty jag har funnit den penning, hvilken jag hade tappat bort». »Sammalunda», tillägger Jesus, »varder glädje inför Guds änglar öfver en enda syndare, som bättrar sig.»

Denna liknelse är, som vi förstå, en bild af något. Penningen, som kvinnan borttappade, är en bild af dig och mig, som en gång nypräglade gått ut från Guds skattkammare, bärande Guds afbild och insegel på att vi voro hans tillhörighet. Då Gud skapade människan, skapade han henne till sitt beläte. Och så länge hon förblef i detta tillstånd, skilde ingenting henne och Gud åt. Men så kom något emellan Gud och oss. Eller, för att använda liknelsens bild, penningen borttappades. Den rullade bort från sin rätte ägare. Det går så lätt att komma utför, men det är ofantligt svårt att åter komma tillbaka till den ställning, från hvilken man utgått.

Penningen kom allt längre bort från sin ägare. Så kom människan, när hon afföll från Gud, allt längre bort från honom. Penningen gick från den ene till den andre på lifvets stora marknad, och snart kunde kanske ingen känna igen det mynt, som en gång glänst så skönt, varit så skarpt markeradt i sina konturer och varit en glädje för sin ägare. Den nötta bilden kunde snart icke urskiljas. På samma sätt gick det med människan. Gudsbelätet förlorades alltmer. Människan blef död i öfverträdelser och synder. Men liksom kvinnan granneligen sökte efter sin förlorade penning, så har människosonen, Jesus Kristus, kommit i världen att uppsöka och frälsa det, som var förloradt. Gud söker människan. Han använder därvid olika sätt och medel. Men det stora ändamålet är alltid att återfinna de förlorade barnen, att återföra den förlorade penningen till dess rätte ägare.

Så en dag blef det glädje i kvinnans hjärta. Hon fann, hvad hon sökte. Så blir det ock glädje i Guds hjärta, för hvar gång han återfår icke blott en utan de tusen och millioner förlorade mynten, de förlorade syndarne. När kvinnan återfann sin penning, kände hon kanske icke genast igen den. Den var icke precis lika, som när hon förlorade honom. Huru länge den legat i vrån, veta vi icke. Men nog var den betäckt med damm och annan orenlighet. Kvinnan kände dock igen myntets *värde*. Det var klang i penningen. Den ädla metallen hade icke förlorat sitt värde. Så torkar kvinnan bort dammet från sin kära penning för att se, om det icke var just den, som hon förlorat.

På samma sätt är det, när Gud söker efter syndaren och finner honom. Han är död i öfverträdelser och synder. Därför måste Gud använda reningsmedel för att hos honom återställa gudsbelätet. Och det reningsmedlet heter *Jesu blod*. Ty Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från alla våra synder.

När jag som barn samlade mynt och någon gång kom öfver ett, som legat länge i jorden och därför var betäckt af orenlighet, försökte jag genast att få bort smutsen från myntet. Och när jag fick det så rent, att jag kunde se, under hvilken konungs regering det var prägladt, blef jag mycket glad. På samma sätt är det med Gud. När han återfinner en syndare och användt sitt beprövade reningsmedel, så att allt det gamla hos den människan blir förgånget och allt varder nytt, hvilken glädje uppfyller icke då Guds hjärta! Kvinnan kände igen klangen i myntet. Så vet Gud, att hos dig och mig finns något af gudomsnatur. Detta gäller äfven den djupast fallna.

Men det stannar icke vid detta. Det heter i vår text: Vi alla, som med aftäckt ansikte skåda Herrens härlighet i en spegel, varda förvandlade till samma bild, *från härlighet till härlighet.*

Ändamålet med en kristens lif här på jorden är för det första, *att Gud måtte varda förhärligad i honom.* Och Gud förhärligas allra först i oss, när vi komma till Jesus Kristus och varda frälsta, så att Gud kan spegla sin bild i oss. Men sedan fortgår denna förvandling hela lifvet igenom. »Vi varda förvandlade från härlighet till härlighet.» Denna förvandling kallar skriften *helgelse.* Att komma till Jesus och varda frälst från sina synder, det är första steget, men att likbildas med Jesus Kristus, det är en process, som måste fortgå dag för dag, tills vi en gång få se honom, såsom han är.

Skriften säger, att vi nu skåda Herrens härlighet i en spegel. Vi veta, att vi icke få en så tydlig bild af en person, om vi skåda honom genom en glasruta eller se hans bild i en spegel, som om vi se honom ansikte mot ansikte. På samma sätt är det, när vi nu skåda Gud. Vi se honom på ett dunkelt sätt. Men *vi skåda honom* dock. Och under det vi så betrakta honom, varda vi alltmer förvandlade. Spegeln är *Guds ord.* Det är en *sann* spegel, ty den visar oss våra synder, fel och brister. Den visar oss ock Gud, sådan han är.

Vi hafva säkert alla hört berättelsen om en

* Föredrag af missionär *Aug. Berg* vid Svenska Missionens i Kina höstmöte i Florakyrkan den 28 sept. 1902.

drottning i ett hednaland. Hon var ovanligt ful. Men hon visste icke själf om det. Ty hennes tjänare smickrade henne och sade, att ingen var skönare än hon. Och hon trodde dem. Så kom hon en dag i besittning af en spegel. Och när hon i densamma betraktade sitt ansikte, blef hon så vred, att hon kastade spegeln ifrån sig, så att den krossades i tusen bitar. Så sade hon till sin omgifning: ni har ljugit för mig, jag är icke sådan, som ni sagt.

Sådana kunna människor vara. Men Guds ords spegel visar oss, just sådana vi äro. Den säger oss våra fel och brister, och den visar oss äfven våra förtjänster, om vi hafva några.

När vi nu så betrakta Guds ord, på hvad sätt blifva vi då förvandlade? Ack, att vi alla kände det, kände huru Guds ord kan omskapa ett människohjärta! Känna vi icke den välsignade kraft, som utströmmar från detsamma? Känna vi icke, hurusom vi blifva svaga och maktlösa och icke kunna stå emot frestelserna, om vi mindre flitigt eller alls icke bruka Guds ord? Är det icke så, att en stilla stund med Herren är detsamma som att ikläda oss hela Guds vapenrustning? Känna vi icke, hvilken kraft utgår från Guds ord? Och hvilken verkan har det? Jo, det åstadkommer, att vi förvandlas till Kristi bild, från härlighet till härlighet. Men vi tycka kanske, att vi se så litet däraf, ehuru vi varit med Herren så lång tid, att vi nu bort vara lärare.

Det var en gång en missionär, som undervisade en fattig hednisk kvinna. Hon var så inskränkt, att det såg ut, som om hon ingenting kunde lära. Till slut sade missionären: det lönar sig icke att undervisa dig; det är bättre, att jag använder min tid på någon annans undervisning. Då svarade kvinnan: ack, käre lärare, upphör icke att undervisa mig. Jag vet, att det är som att bleka väf. Jag lägger ut väfven på gräset, och så låter Gud solen skina och regnet falla. Huru det tillgår, vet jag icke, men jag ser, att väfven blir hvitare dag för dag. Så känner jag äfven, att, när jag får höra Guds ord, så verkar det på mig. Jag kommer icke ihåg detsamma, men jag känner, att jag blir hvitare dag för dag.

Så är det med hvar och en af oss, om vi bruka Guds ord i ett rätt sinne. Vi varda förvandlade från härlighet till härlighet.

Ett annat medel, som Herren använder, för att vi måtte kunna förvandlas till likhet med honom, är *bönen*. Bönen, som blifvit kallad den kristnes andedräkt, har ett välsignelsebringande inflytande på oss. Hon är som en Jakobs-stege, som räcker från jorden upp till himmelen. Och Guds änglar gå ännu i dag upp och ned på densamma med välsignelse. Vi falla ned vid stegens — eller låt oss säga *korsets fot* och nedlägga där våra böner. Guds änglar fara upp till himlen och komma åter ned med svar, andliga och timliga. Vi förvandlas från härlighet till härlighet. Och när människan tycker, att arbetet skulle vara färdigt, att hon borde ha hunnit blifva förvandlad till Herrens likhet, men hon dock ser, huru mycket som återstår, då börjar hon förtvifla och menar det vara ett bra otacksamt arbete att söka fortgå på förvandlingens väg. Men månne icke den rätta ödmjukheten är sådan, att den aldrig rosar sig själf? Jag har ibland träffat på människor, som ansett sig hafva kommit till den ställning, att de nästan icke behöfva förvandlas mer. Men min personliga erfarenhet är den, att ju mindre ofta jag träffar sådana, desto bättre är det. Jag trifs bättre med dem, som hafva en fattig och ödmjuk ande, som se bristerna hos sig själfva men ock Guds beredvillighet att afhjälpa dem, jag trifs bättre med dessa än bland dem, som mena sig hafva nått fullkomligheten. Aldrig nå vi här sådan fullkomlighet, att vi icke allt fort behöfva förvandlas. Därför må vårt mål, vår sträfvan och vår bön här i främlingskapstiden gå ut på detta enda att förvandlas från härlighet till härlighet, tills vi, som apostelen säger, blifva Herren like och bära vår Guds insegel på vår panna.

När personer träffas efter att hafva varit skilda åt under många år, får man göra olika erfarenheter. Ibland heter det kanske, att han eller hon alls icke var sig lik, om andra åter att de äro precis lika, som när man senast såg dem. Och dock är ingen sig alldeles lik nu, vare sig till det inre eller yttre, som för några år sedan. Ty vi förvandlas genom utveckling. Låtom oss i dag fatta ett heligt beslut, att vi skola förvandlas från härlighet till härlighet, en förvandling *framåt,* icke tillbaka, så att vi, om Gud vill, att vi om några år åter mötas, vi då känna igen hvarandra, att vi då allt fort stå på samma grund, Jesus Kristus, att vi äro brinnande i anden, att bönen är vår käraste sysselsättning, bibeln vår dyrbaraste bok. Må ingen ljumhet få makt öfver vår ande och afkyla vårt intresse för Guds rikssak. O nej, varen brinnande i anden, varen faste, varen starke, varen män! Låtom oss gå framåt till fullkomlighet, en fullkomlighet som vinnes endast i Jesu efterföljelse! (Forts.)

Missionens höstmöte.

Forts. fr. föreg. n:r.

Fröken *Jane af Sandeberg:* Det ord, Herren särskildt denna tid gifvit mig, hvari mitt hjärta funnit ett fäste och min själ kastat ankar, är detta: »*Gud är trofast*». Jag kan icke anföra något särskildt ställe, där detta ord står. Vi finna det upprepadt gång på gång i Guds ord. Herren vet väl, huru ofta vårt oroliga, vacklande hjärta behöfver den försäkran, att han är trofast.

Jag skulle på dessa få minuter, så godt jag förmår, vilja upphöja hans trofasthet. Om regnbågen i skyn är en bild af Guds trofasthet, så är den det bland annat däruti, att Guds trofasthet i likhet med bågen i skyn är mångskiftande. Guds trofasthet skiftar i många färger allt efter våra olika förhållanden. Ja, den skiftar i både mörka och ljusa färger. Herren är trofast, både då han slår, och då han helar. Han är lika trofast, då han tuktar, som då han tröstar. Han är lika trofast, då han

gifver, som då han tager det, som vi allra mest skulle önska att få behålla. Han är lika trofast, då han för oss in i mörker, som då han för oss ut i ljuset. Hans trofasthet är lika stor, som han själf är. Och han är själf rundt omkring sitt folk.

Är det underligt, att man kan gå trygg, när man hör på det ordet, att Gud är trofast? Det vore kanske naturligare, att man under en tid sådan som denna såge framåt och undrade, hvad som skulle möta. Men jag har gjort den erfarenheten, att mina tankar oftast denna tid gått tillbaka till den korta tid, då jag fick vara där ute i Kina under nödens år, den stora bedröfvelsens år 1900, som ju också var ett nådens år. Det är, som om jag behöfde mätta mitt hjärta med den trofasthet, Gud då visade mig. Jag känner mig stundom, som skulle jag gå öfver en brusande ström, men jag behöfver icke frukta, ty där ligga stora fasta stenar, och på dem har jag gått förr. De skola bära mig öfver äfven nu. De stenarne äro Guds trofasta löften. Jag skulle vilja dela med eder några af de löften, hvarmed Gud fröjdade mitt hjärta därute. Vi äro ju många församlade här. Men jag kan ju ändå få berätta, huru trofast Gud handlar med dem, som förtrösta på honom. Jag hade varit en liten tid i Kina och sett något af de myllrande folkskarorna. Då kom där öfver mig en så förintande känsla af, huru stort verket var, och huru svag jag själf var. Jag tror, att jag hade samma känsla, som jag hört, att fiskrarne i Bretagne bruka uttrycka i en bön, innan de begifva sig ut på sina färder: »Herre, hafvet är så stort, så stort, och min båt är så liten. Bevara mig, Herre!» Då mötte min Gud mig med ett löfte, och det var detta: »Och Herren sade till mig: »Si, jag begynner med att gifva. Begynn nu med att taga» (5 Mos. 2: 31). Detta förvandlade på en gång alltsammans. Hade jag kommit ut med några tankar på att jag skulle något gifva, något kunna göra, så var det nu, som om Herren dragit ett stort streck öfver alltsammans. Men han kom *själf* med sitt allsmäktiga »jag». *Han* begynte. Det var *han*, som skulle gifva, ja, gifva hela tiden. Och jag hade intet annat att göra än sträcka ut tomma händer dag för dag, stund för stund och taga af hans rika håfvor. En tid därefter kom jag i nöd, icke yttre nöd utan i hjärtenöd, icke nöd för mig själf utan i nöd därför, att jag tillhörde det rike, som djäfvulen på alla sätt angriper. Och det blef mörkt, fruktansvärdt mörkt omkring mig. Men i mörkret hörde jag en röst. Och den rösten kände jag. Den sade: »*Frukta icke, det är jag.*» Hvad kunde jag göra annat än ropa som Petrus: »Herre, är det du, så bjud mig komma till dig på vattnet.» Och Jesus sade: »Kom». Och så fingo nöden, stormen, ångesten vara mig en väg, på hvilken jag fick gå till honom.

Ännu ett löfte. Det var ett löfte från min studietid. Jag tänker, I förstån, att det är en af våra största svårigheter, när vi komma ut med längtan och förhoppning att få tjäna det folk, som Gud har kallat oss till, men vi finna, att mellan dem och oss står en stor, tjock mur. Och när man skall försöka komma öfver den, ser det hopplöst och förtvifladt ut. Det är det svåra språket. Medan jag arbetade därpå, fick jag af Herren det löftet: »Jag skall gå framför dig och göra höjderna till slättmark, jag vill spränga koppardörrar och nedbryta bommar af järn. Och jag vill gifva dig det mörka djupets skatter och fördolda rikedomar.» Kopparmurarne och bommarne, dem skulle icke jag utan *han* spränga. Jag vill icke med detta säga, att han icke fordrar vårt arbete, men att det är detta han välsignar, och att det är han, som åtager sig sitt folks sak.

Tiden blefve mig för kort, om jag skulle förtälja om alla de underbara löften, som Herren gaf mig, och som han höll, och om alla de löften, som jag ännu icke fått ut, men som jag genom Guds nåd går att taga ut därute. Är det underligt, att vi gå åstad trygga med en trofast Gud omkring oss? Kunna vi icke säga, hvad en missionär före oss har sagt: »Min framtid är lika ljus som Guds löften»?

Gud har icke lofvat, att vi skola undslippa nöd och trångmål. Nej, långt därifrån. Men han har lofvat, att vi skola härligen öfvervinna. Vi veta, att nöd och trångmål vänta därute. Jag tror, att jag beräknat kostnaden, hvad det innebär att denna gång fara till Kina. Men Guds Ande har gång på gång fört mig till Rom. 8 kap., och jag har fått ord för ord läsa v. 35. Där står taladt om kostnaden: »Hvem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?» Intet, intet af allt detta skall, om det är hans nådiga vilja att låta oss möta det, kunna skilja oss från hans kärlek. Vi gå åstad under stark bevakning. Hans banér öfver oss är kärlek, och han omringar oss med trofasthet. Tagen emot det löftet: »Gud är trofast.» Det är ett fast ord och värdt att på allt sätt mottagas, att Gud är trofast. Skola vi icke påminna hvarandra därom gång på gång, fröjda oss däröfver, stilla våra hjärtan därvid, kasta ned våra bekymmer och vår oro inför det stora, starka, fasta ordet, att Gud, vår Gud, är trofast? Vi skola genom hans nåd göra det. Amen.

Herr *Andrew Ericsson:* Jag vill stanna vid själfva medelpunkten i all vår kristendom. Det är *ett*, som är nödvändigt för oss alla. Och detta ena är *Jesus allena*. Hvad hedningen behöfver, är ljus i hedendomens mörka natt, ett ljus genom lifvet. Och detta ljus är Jesus allena. Om denne vår dyre Frälsare, hedningarnes liksom vårt eget ljus, läsa vi i Es. 9: 2: »Det folket, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus. Öfver dem, som bo i mörka skuggors land, skall ett ljus skina.» All upplysning och civilisation, som bringas hedningen utan att på samma gång peka på Kristus, är ett svagt, flämtande sken, som icke förmår lysa upp mörkret, icke värma omkring sig. Hvad hedningen behöfver i sitt mörker, det är Jesus, ty Jesus kan skingra töcknet. Och Jesus kan värma, med sin kärleksvärme värma där, det förut är kallt. Hvad hedningen behöfver är en *väg*, en väg genom lifvet. Han måste hafva en väg genom lifvets strider och bekymmer, nöd och sorg, synd och elände, en väg till himmelen. Och det finnes ingen annan väg till himmelen än *Jesus* — Jesus allena. Han är, såsom han själf säger, vägen.

Hvad hedningen vidare famlar och söker efter, det är *sanningen*. Den ärlige sanningssökaren kan aldrig låta sig nöja med hedendomens villfarelse. Han har och måste hafva icke endast ett och annat sanningskorn, han måste hafva sanningen själf. Och det är genom Jesus Kristus, som sanningen kom i världen. Om sig själf säger ock Frälsaren: »Jag är *sanningen*.»

Lifvet är, hvad som kännetecknar hela vår tillvaro. Men ett verkligt, ädelt, sant lif vinnes aldrig utan Jesus, ty Jesus är det sanna lifvet. Jag är *lifvet*, säger han.

Utan Jesus lefver människan endast ett skenlif, utan kännedom om dess rätta innehåll, dess verkliga värde, utan kunskap om lifvets mål.

Jesus är ljuset, sanningen, vägen och lifvet. Men detta är han icke endast för oss utan ock för hedningen. Med andra ord, Jesus är hedningarnes Frälsare, lika väl som han är din och min Frälsare. Vi göra icke rätt, om vi behålla Jesus för oss själfva. Vi hafva ingen rättighet därtill.

Mitt hjärta klappar särskildt varmt för de *unga*. Jag tänker på alla dessa skaror af unge män i Kina, som gå ett förfeladt lif tillmötes, därför att de icke känna Jesus. Jag vet själf, hurudant mitt lif var, innan jag kände Jesus. Och jag vill tacka Gud, för hvad jag fått erfara, sedan jag fick stifta personlig bekantskap med Jesus.

Jag vill rikta ett ord särskildt till de unga här: »Glömmen icke de *unga hedningarna!* Tänken icke endast på de *unga kristna* utan tänken också på hednavärldens ynglingar! Och hafven I nu fått vara med om att sända ut en af edra kamrater, glömmen honom icke! Bedjen för honom! Bedjen med kraft för eder unge vän! Han behöfver det.

Som afskedsord skulle jag till slut vilja säga: Därför, mina älskade bröder och systrar, låtom oss genom Guds nåd vara fasta, orubbliga, öfverflödande i Herrens verk alltid: i arbetet att bringa evangelium om Jesus Kristus till hedningarne! Släppa vi till oss, så att Gud får utföra sitt verk och sina planer genom oss, skola vi också alla med Paulus kunna säga: Gud vare tack, som gifver oss segern genom Jesus Kristus, vår Herre!

Brefafdelningen

Genua den 14 okt. 1902.

I Herren älskade vänner, kända och okända!

I morgon kl. 11 f. m. lämna vi, om Gud vill, denna plats, men dessförinnan önskade vi sända eder en fridens och kärlekens hälsning. Vår resa öfver kontinenten har i allo gått lyckosamt. Tull- och järnvägsbetjäning har under hela resan varit mycket tillmötesgående. Dessutom har Herren vid flera tillfällen fört i vår väg snälla och välvilliga personer från olika trakter, som varit oss till hjälp och uppmuntran.

I Basel sammanträffade vi med 15 norska missionärer, som med oss skola företaga resan till Kina.

Och nu till sist ett innerligt tack för bevisad kärlek mot oss och farväl!

Snart skilja de stora vattnen oss åt, men »starka vatten kunna icke släcka kärlek» och icke heller stora!

Gifve Gud, att Ni alltid måtte få goda underrättelser från oss, underrättelser om att »våra ljus lysa för människorna», och att vi »pryda Guds och vår Frälsares lära i alla stycken».

Välsigne han eder och oss alla för sitt namns skull!

Edra i Herren förenade medarbetare:

August och *Augusta Berg.*
Frida Prytz. *Anna Eriksson.*
Sigrid Engström. *Jane af Sandeberg.*
Signe Lagergren.

* * *

Redogörelse

för verksamheten på missionsfältet under första halfåret 1902.

»Han sade, och det vardt; han böd, och det skedde. Herren gör hedningarnes råd om intet och öfverändakastar folkens planer. Men Herrens råd bestå evinnerligen, hans hjärtas tankar ifrån släkte till släkte.»

Ps. 33: 9—11.

Huru ofta ha icke dessa ord besannats under tidernas lopp. Och passa de icke in på förhållandena i Kina i dessa dagar? Vår Gud är i himmelen, allt, hvad han vill, det gör han. Han har gjort vida utöfver, hvad vi kunde hoppas. Prisadt vare hans namn för alla hans under! — — —

— — Redan för mer än ett halft år sedan anlände den första lilla gruppen af återvändande missionärer till Svenska Missionens i Kina arbetsfält i norra Kina — min familj med sällskap — till *Hai-chou* station. Det var julaftonen 1901. En månad senare kom en ny sändning, nämligen A. Hahne med sällskap — och nu i dagarna har skaran af Jesu vittnen ökats med ett 10-tal, då H. Linder jämte medresande den 18 juni anlände till *Üin-ch'eng*. Herren har gjort stora ting ibland oss, och däröfver äro vi glada. — — —

I Üin-ch'eng verkade först på året de norska systrarna Christine Angvik och Thora Hattrem och senare Axel och Anna Hahne. Broder H. har också haft församlingsvården i *I-shï* på sin lott. Flickskolan, som varit förlagd till sistnämnda station, öppnades den 10 mars och fortgick till den 19 maj. Elevernas antal uppgick till tio. Fröken Ch. Angvik åtog sig godhetsfullt föreståndarinnekallet. I april voro missionsmöten anordnade både i Üin-ch'eng och I-shï, och vi hoppas, att intrycken därifrån skola förblifva till de troendes uppbyggelse. Broder H. Linder har nu öfvertagit I-shï station. — —

Verksamheten i *Hai-chou*, *P'u-chou* och *Mei-ti* har skötts af C. H. Tjäder. Flera predikoresor ha gjorts i distriktet, och missionsmöten höllos i april på de tre stationerna. Under den stora vårmarknaden i *Hai-chou* predikades i tältet, då stora skaror fingo tillfälle att höra evangelium om riket. Tältmission har ock bedrifvits i mindre skala af infödda bröder i P'u-chou- och Lin-chin-distrikten och utan något penningeunderstöd från vår sida. Jag söker mer och mer tillämpa själfunderhållande principer. — — —

Fröknarna F. Hallin och Johanna Hundére ha varit stationerade i *T'ong-chou*, där de haft en bibelskola för kvinnor. Fröken Hundére gjorde äfven besök i distriktet

Hua-chou och fann, att väckelse uppstått där, och att många med begärlighet lyssnade till ordet. Evangelisten *Chang Chao-hsiang* synes ha fått vara Herrens redskap. Den 27 april hade T'ong-chou-församlingen missionsmöte, hvilket leddes af br. C. Blom. — En svår förlust har arbetet fått vidkännas, i det vår syster Johanna Hundére den 4 juni fick hembud efter en månads sjukdom. Hon hvilar i T'ong-chou församlings kyrkogård, därur hon skall uppstå till sin del vid dagarnas ända. Hon var gudfruktig i sin vandel och hängifven sin Herres sak och lämnar en stor lucka i vår krets. Frid öfver hennes minne! — — —

Han-ch'engs station har haft tvenne infödda arbetare, hvilka sett till arbetet. Våra krafter ha ej räckt till att tillgodose behofven där såsom önskligt varit. Bristen är nu afhjälpt, sedan broder Bergling anländt dit. — —

Honan har besökts af bröderna C. Blom och G. A. Stålhammar. Den senare är sedan i april bosatt på stationen *Sin-an*. Br. Blom arbetar nu på att öppna staden *Honan-fu*. Stadens prefect, H. Ex. *Uen* — en af änkekejsarinnans gunstlingar — har lofvat Blom att få hyra hus. Han hoppades först kunna göra upp en husaffär i staden *Iong-ning* för att skaffa bostad åt de systrar, som till hösten ämna sig dit. Israels Gud göre hans väg lyckosam och utvidge hans gränser! — —

Bibelklasser för kvinnor ha hållits af systrarna en dag i veckan på de olika stationerna. De ha dessutom verkat genom husbesök, resor omkring på landet till de troendes hem, etc. »*Och de skola komma från öster och väster och från norr och söder och sitta till bords i Guds rike; och se, det finnes sista, som skola vara de första, och det finnes första, som skola vara de sista.*» Luk. 13: 29, 30.

Grottorna, byn Peh-shu, bland P'u-chou-bergen i juli 1902.

C. Henrik Tjäder.

* * *

I-shï den 15 juli 1902.

»*Himmelriket är likt ett senapskorn* — — —»

Kära missionsvänner!

Nåd och frid af Gud!

Jag vill i dag meddela litet från en nyss företagen missionsresa till ett par utstationer omkring 4 svenska mil från vår missionsstation. Till följeslagare hade jag den käre Ching (från Hai-cheo-distriktet), svag till kroppen men stark i tron och beprövad i Guds skola. Under vägen besökte vi en by, där ordet i min frånvaro slagit rot. Det var mycket glädjande att här finna 3 familjer, som bekänna sig till Kristus, och som nu öppet visade detta genom att inbjuda mig till sina hem. Männen bevista regelbundet söndagsmötena i det $^1/_2$ mil aflägsna bönhuset. Framkomna till byn Suen-chuang uppsökte vi de kristna där. Deras led ha glesnat. En gammal man har dött i tron, en man röker opium, och änkan efter den man, hvars kristliga begrafning för ett par år sedan gjorde ett så mäktigt intryck på byfolket (därom har förut skrifvits i S. L.), blef under hungersnöden af en förmyndare bortgift i en hednisk familj. Det var total brist på lifsmedel, som tvang henne att gå in därpå. Nu hålles hon så strängt bevakad, att de kristna sedan giftermålet ej sett henne. Men andra ha kommit till, och vi hoppas, att de skola visa sig »hafva rot i sig», så att de kunna upptagas i församlingen och fylla luckorna.

I Sou-Feng, där mötena skulle hållas på söndagsförmiddagen, var det roligt få hälsa på i Hai's hem. Det är han, som är »församlingens värd» och pelare. På eget initiativ har han inredt ett utaf husen på gården till bönhus. Här samlade han de kristna och började mötena igen, så snart den värsta förföljelsestormen lagt sig, d. v. s. efter blott 3 à 4 månaders afbrott. Från början har han ensam ombesörjt mottagandet af de troende, d. v. s. kokat té och lagat litet grönsaker åt dem. (Vatten måste han nu köpa och bära ett par kilometer lång väg.) Söndagligen ha två möten hållits. Vid det första har han hållit bibelutanläsningsförhör och bönemöte och vid det andra predikan eller bibelsamtal, turande om med de vid sista stormötet utsedda bröderna. Anteckningar ha förts öfver mötesbesökande och dem, som läst upp bibeltexter utantill. Det var en stor glädje för mig att få leda mötena, då jag märkte stort begär efter undervisning. Nu under hettan voro endast omkr. 30 personer samlade, men vintertiden lära de besökande endast med möda kunnat få plats, ehuru bänkar lånats från alla håll. Jag kände, då jag såg och hörde detta, som Barnabas i Apg. 11: 23.

Efter middagen begåfvo vi oss i väg till den 5 kilometer längre bort belägna utstationen Pei-chuang. De kristna där fingo under förföljelsen lida mycket; mera än de troende i Sou-Feng, ehuru på senare stället några blefvo bundna och slagna. Pei-chuang-borna blefvo ålagda att utbetala en stor summa penningar till mandarinens underhafvande. För att få ihop denna summa måste de sälja jord och kreatur och nedrifva så mycket af sina boningshus som möjligt och sälja trävirket. Dagligen skränade man på gatan: »Döda dem, som följt utländingarna, så att de kristna en tid voro beredda på det värsta. Ingen gaf dock vika eller flydde, och så småningom ljusnade det. De fingo af mandarinen sina penningar tillbaka och skadeersättning. Äfven här ha de kristna själfva hållit regelbundna söndagsmöten på samma sätt som i Sou-Feng, fast de först senare återupptogos. Jag blef mottagen med stor glädje här såväl som på det föregående stället. Det var rent rörande att se deras stora kärlek i deras djupa fattigdom. De ha på 3 år inte fått någon hveteskörd alls. Då fjolårets höstskörd, majs och hirs, på andra ställen var god, var den här mycket dålig; i år kunde de ej få skörda hvete, då intet var sådt, och på grund af torkan har höstsäden, majs och hirs, ej heller kunnat sås. Det är en oerhörd fattigdom. Nu kommo dock kvinnorna, den ena efter den andra med ägg åt mig, för att jag skulle ha det godt hos dem. — Jag hoppas få litet nödhjälpsmedel att dela ut åt dem. Några nya troende ha äfven här tillkommit, och i allmänhet har församlingen vunnit på att den gått genom denna lidandestid.

Vi fingo åter samlas omkring Guds ord och ösa ur källan till gemensam vederkvickelse och uppmuntran. I dagbräckningen påföljande morgon bröto vi upp för hemresan. I ännu en annan by på hemvägen möttes vi af en troende man, som nödgade oss stiga in i hans hus. Här måste vi äta och dricka af hvad huset förmådde.

Under tiden berättade mannen sin omvändelsehistoria, och huru han under förföljelsen fick utstå hugg och slag af boxarne. Men S. L. vill ej, fruktar jag, gifva oss mera utrymme denna gång. Därför farväl!

»Se, åkermannen väntar efter jordens dyrbara frukt och är tålig därvid, tills hon får höstregn och vårregn. Varen ock I tålige, styrken edra hjärtan, ty Herrens tillkommelse är nära.»

Eder medarbetare
L. H. Linder.

* * *

H'an-ch'eng d. 23/7 1902.

Älskade missionsvänner!

Herrens frid!

»*Herren, han, som går framför dig, han skall vara med dig, han skall icke släppa dig och icke öfvergifva dig.*» 5 Moseb. 31: 8.

Efter att lyckligen hafva uppnått stationen Han-ch'eng-Shen-si, dit Herren ledt mina steg tillsammans med syskonen Berglings, vill jag härifrån sända eder kära missionsvänner en hälsning.

Med blicken tillbaka på den långa resa, som nu ligger bakom oss, kan jag, Herren till pris och ära, säga, att han infriat sina löften till oss, och att han gått före oss och beredt vägen för oss dag för dag, gifvande oss den nåd och kraft, som vi hafva behöft. Han har lofvat att icke öfvergifva oss, hvarföre vi veta, att han äfven på denna plats är oss nära, hvilket vi också hafva fått erfara; vi behöfva då hvarken frukta eller förskräckas, såsom han sade till Josua, ty, såsom Herren var med Josua, så är han ock med oss här. Prisadt vare hans namn!

Jag skref mitt sista bref från Huai-luh i Chih-li, där vi måste stanna i 14 dagar, hvarefter vägen öppnades för oss att gå vidare, såsom svar på våra och äfven edra böner, kära vänner. Djäfvulen försöker nog att på alla sätt förhindra oss att gå den väg, som Herren vill föra oss, men han måste dock besegras, då vi möta honom uti Herren Sebaots namn, ty han strider *själf* för oss, och hvilken styrka är det icke att hafva kära därhemma, som hålla i »bönetågen» och därigenom deltaga i arbetet härute i detta mörka land. Jag får säga, att sedan jag kom hit till detta land, har jag i sanning fått erfara kraften af förböner, och vill jag därföre återigen bedja eder, älskade vänner, att icke förtröttas, utan ofta tänka på oss och arbetet härute, och jag är viss om att många själar skola vinnas såsom svar på edra böner. Förra söndagen talade jag om för kvinnorna, att många vänner i hemlandet bedja för oss här, att många skola blifva Jesu lärjungar, och, då en af våra kära kristna kvinnor hörde, att jag skulle skrifva hem, bad hon, att jag skulle hälsa eder med »P'ing-an» (frid)!

De bedja med mig, att jag snart skall lära att förstå deras språk och äfven kunna tala till dem. Äfven härutinnan är ju Herren både mäktig och villig att hjälpa, så att hans heliga namn må blifva prisadt och förhärligadt.

De vänner, som vistades på missionsstationen i Huai-luh, bevisade oss så mycken vänlighet och kärlek, så väl som öfverallt på de stationer, som vi hafva besökt under vår resa. Vår resa öfver bergen gick mycket bra, och Herren bevarade oss från alla faror, för hvilket vi hafva stor orsak att tacka och prisa honom. Tillika blefvo vi skonade från alltför svår hetta, och det var verkligen underbart att se, huru Herren ibland sände oss några regndroppar eller skuggor eller vind, som friskade upp luften. Just som vi skulle fara upp öfver »Ling-Shi-pass», så kom en uppfriskande regnskur, som gjorde, att luften blef friskare och kyligare, och vi hade allesammans en ganska lång promenad öfver den svåraste delen af vägen där, hvilket var mycket uppfriskande. Aldrig kunna vi tillfyllest värdera förmånen af våra goda landsvägar hemma i Sverige, för att nu icke tala om järnvägar. Järnvägen mellan Tien-ts'in och Ch'en-t'ing-fu underlättar dock resan hit till Han-ch'eng betydligt. Då vi se omkring oss på många förhållanden här, finna vi, huru många förmåner vi hafva därhemma, för hvilka vi böra prisa Herren. Störst af allt är dock det, att evangelii ljus strålar i vårt kära fosterland.

Det är så rörande, då man passerar genom stora städer och byar, där det icke finnes någon missionsarbetare, och där folket är försänkt i den svarta hedendomens mörker. Det har verkligen varit en läxa för mig under denna resa att se, med hvilket allvar många tillbedja och dyrka sina gudar. På ett ställe eller kanske tvänne voro stadsportarna stängda, då vi kommo, emedan folket var samladt i templen för att bedja om regn. Då vi kommo hit, fastade folket och bådo till sina gudar. Kött och sådant var då förbjudet att sälja. De känna sitt behof efter hjälp, oaktadt de icke veta om den ende, sanne Guden, och många af dem, som hafva kunskap om honom, vända sig ju också från honom och dyrka sådana gudar, som ej kunna hjälpa.

Huru mycket ifrigare skulle icke vi vara i våra böner, vi som ju veta, till hvem vi skola vända oss och känna hans villighet och förmåga att *hjälpa i alla* förhållanden. Vi hafva, sedan vi kommo hit, fått erfara, huru Herren har nådefullt svarat på våra böner med afseende på regn. Intet regn hade fallit på en sådan lång tid, så att allt vattnet var uttorkadt och folket ej i stånd att beså sina åkrar för höstskörd. Om ej regn komme inom 14 dagar, sade man oss här, då vi kommo, skulle de icke kunna få någon höstskörd, hvilket åter skulle hafva till följd, att större delen af befolkningen doge af hunger. Flere kommo dit och begärde, att vi skulle bedja till *vår Gud*, ty de märkte, att deras gudar ej förmådde hjälpa, de hade bedit under månader, men ingen hjälp syntes till. Vi kände oss särskildt manade att såväl enskildt som offentligt bedja vår älskade Fader att förhärliga sitt eget namn och sända *snar* hjälp, och prisadt vare Herrens namn, inom några dagar öppnades »himmelens fönster» och skurar af regn strömmade ned, fullkomligt för att fylla behofven för sådden m. m. Prisen med oss Herren för denna nåd, som han bevisat emot oss här, hvilket i sanning har stor betydelse såväl för oss som för detta folk. Priset, som på en del saker varit nästan fyradubbelt under hungersnöden, började äfven att sjunka något efter regnet. Nöden och fattigdomen är dock ännu ganska stor här, och det finnas *många*, som få hungra och lida brist. Rörande är det att höra berättas, huru människor fått svälta ihjäl och att se många, på hvilka hunger och nöd satt sin prägel. (Forts.)

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Oktober månad 1902.

N:o		Kr. Ö.
589.	C. & L. T.	50: —
590.	C. A.	20: —
591.	Halfårsunderhåll för fr. Agnes Forsberg gen. K. M. A.	400: —
592.	Resemedel för Frida Prytz till missionsfältet	448: 93
593.	Från folkskolebarn i Slättervalla gm S. J. B.	10: 25
594.	Vid en barnfest i Wallen gen. A. L.	5: —
595.	Askeby mfg gen. C. F. L.	35: —
596.	Bibelklassen i K. F. U. K., Malmö, gen. A. P. till ett barns underhåll i skolan	45: —
597.	Öfverskott från missionärskonferensen, till de nödlidande	95: 93
598.	H. Ö., Stockholm	1,000: —
599.	1 Kor. 3: 5; Luk. 1: 37	300: —
600.	A. S., för A. G. S:s underhåll	900: —
601.	Hednavärldens vänners förening i Misterhult gen. M. K.	306: —
602.	K. F. U. M:s missionskretsar till E. O. B:s underhåll: Karlskronas kr. 26: 75; Sundsvalls kr. 40; Malmö kr. 55; Örebro kr. 42	163: 75
603.	Kollekt i Lindesberg gen. A. P. 6/10	13: 50
604.	I testamente efter E:an Cecilia Svensdotter i Namnerum n:o 4, Halltorps församl., gen. P. A. B.	2,020: —
605.	Från Karlslunds syförening gm J. A. H.	75: —
606.	Ur aflidne fru C. L:s sparbössa gen. P. T., Gamleby	2: 57
607.	A. J:s sparbössa, Södertelje	7: —
608.	G. J., Maramö	10: —
609.	En syförening i Hackwad gen. A. N.	70: —
610.	Onämnd i Tranås gen. K. B.	10: —
611.	A. J., Jönköping	5: —
612.	Sparbössemedel från Brummerska s.-skolan gen. E. H.	6: 45
613.	A. D., Jönköping	20: —
614.	Bidrag till J. Böllings underh. fr. missionskretsen inom Göteborgs K. F. U. M. gen. H. Ö. & A. R.	120: —
615.	Barnarps jungfruförén. gen. G. M.	200: —
616.	O. P., Karlstad	20: —
617.	Till V. Vesters underh. fr. Säbylunds & Folketorps ungdomsföreningar gen. K. J.	60: —
618.	H. Ö., Stockholm, till infödde evangelisters utbildning	1,000: —
619.	Östra härads kristl. ungdomsförbund till Bloms underh. gen. A. S.	300: —
620.	A. B. till E. B. (Transmission)	600: —
621.	Testamente efter D:r A. Melander	5,000: —
622.	Från »Lilla senapskornets» försäljning i Kumla d. 21/10 gen. H. F., till Hahnes & Vesters underh.	120: —
623.	A. D., Kisa gen. K. B., Tranås	5: —
624.	»Missionsäpplen» gen. d:o	5: —
625.	Ur en missionsask gen. d:o	19: 85
626.	Tillägg gen. d:o	—: 15
627.	I. F., Stockholm, till Fr. S. Engströms resa till Genua	133: 45
628.	Skärstads Östra arbetsförén. gen. J. A.	25: —
629.	Kollektmedel från Upsala gen. J. J.	110: —
630.	Gen. P. W. till E. O. B:s underhåll: Stockholms K. F. U. M.: kollekt kr. 110: 45; K. F. U. M:s missionskrets, Malmö, kr. 22; Karlskrona d:o 30	162: 45
631.	G. S. till E. Folkes utresa	1,000: —
632.	Från en missionsvän i Kumla gen. H. F.	105: 70
633.	G., Stockholm	30: —
634.	Försålda arbeten från vänner i Visby gen. M. S.	29: —
635.	Visby femöresförening gen. d:o	25: 85
636.	K. F. U. K., Venersborg, gen. A. B.	150: —
637.	St. Åby norra syförén. gen. M. E. B., Ödeshög	50: —
638.	G. R.	5: —
639.	En fläkt från konferensen i Södertelje	100: —
640.	Brummerska s.-skolan gen. E. H.	5: —
	Summa kr.	15,400: 83

Med varmt tack till alla gifvarne.

»Det är Herren!»

Nya böcker

på Sinims Lands förlag, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.:

I Lammets fotspår

föredrag af missionär *E. Folke* vid Söderteljekonferensen 1902. Pris: 20 öre.

Kina och missionen

af samme författare. Pris: 40 öre.

Vi bedja få fästa ombudens och våra vänners särskilda uppmärksamhet på dessa båda skrifter. Den förre, som innehåller en vädjan till de troende att gifva Kina evangelium och visar, huru marken därute är beredd att emottaga Guds ords säde, är mycket gripande. I sanning är den ett ord till Herrens vänner i vårt land.

Den senare, som ger läsaren en klar inblick i det stora arbete, som pågår i Kina, både på missionens och kulturens områden och särskildt i de senare årens tilldragelser, är högst intressant. Den innehåller följande kapitel: Kap. 1. Missionens begynnelse. Kap. 2. Opiumkrigen. Kap. 3. Reformer. Kap. 4. Missionens utveckling. Kap. 5. Missionens frukter. Kap. 6. Boxarupproret och dess orsaker. Kap. 7. Reformrörelsen. Kap. 8. Stormen bryter lös. Kap. 9. Kejsarens fängslande och reformledarnes öde. Kap. 10. Boxarligan. Kap. 11. Försök till kejsarens afsättning. Kap. 12. Det stora krigsrådet. Kap. 13. Missionärerna under förföljelsen. Kap. 14. Nya edikt. Kap. 15. Afslutning.

Syföreningen för Svenska missionen i Kina

anordnar försäljning till förmån för denna mission tisdagen den 9 dec. i Landtbruksakademiens lokal, 43 Mäster Samuelsgatan 2 tr., till hvilken försäljning gåfvor tacksamt emottagas af:

Maria Berg, 34 Nybrogatan, 1 tr.
Frida Brattström, 35 Götgatan ö. g.
Elin Holmgren, Malmtorgsgatan 8, 1 tr.
Anna Hylander, Långholmen.
Elisabeth Landgren, 4 Sigtunagatan.
Tekla Liljequist, 31 Malmskilnadsgatan, 1 tr.
Olga Magnusson, 3 Scheelegatan, 2 tr.
Henny Reutercrona, Långholmen.
Amelie och Louise Schön, 28 Skeppsbron, 3 tr.
Sigrid Storckenfeldt, 6 A Engelbrektsgatan.
Tekla Tjäder, Grefturegatan 39.

Gåfvor från landsorten torde insändas till sekreteraren *Josef Holmgren*, Malmtorgsg. 8, 2 tr., Stockholm.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.

7. Årg. DECEMBER 1902. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

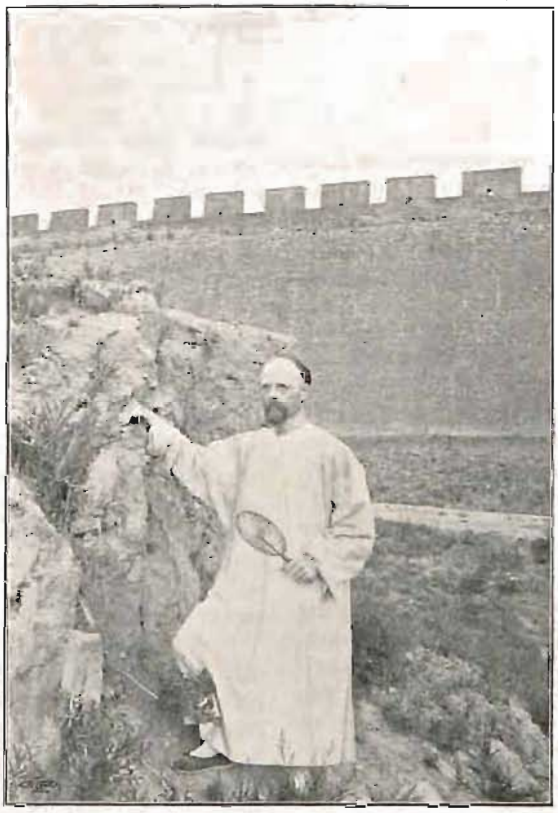

Carl Blom i kinesisk dräkt.

Innehåll:

Anmälan. — Till Betlehem. — Ändamålet med en kristens lif på jorden. — Herren har förmått. — Missionärernas barn. — En söndag på Medelhafvet. — Brefafdelningen. — Doktor Hewett. — Andrew Ericsson. — Redovisning.

Kommitféen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Anmälan.

»Sinims Land,

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»,

utkommer äfven under 1903, vill Gud, med ett nummer i början af hvarje månad och bibehåller samma syfte och plan som under föregående år.

Priset för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre förutom postporto, som är 20 öre.

Prenumerantsamlare erhålla *hvart 6:te ex. gratis,* när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» 1 krona och 80 öre per år.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

* * *

Hjärtligt tack till våra läsare och vänner för all hjälp med tidningens spridning under detta år. Verket är i sanning Herrens, och lönen för edert medarbete skolen I därför få mottaga af honom. »Den mig tjänar», säger Herren Jesus; »honom skall min Fader ära».

Kina är nu mera öppet för evangelium än någonsin förr och våra missionärer hafva återvändt till fältet och arbetet är återupptaget på alla stationerna. Detta är ett stort ämne till tacksägelse och säkerligen ett Guds svar på de många böner, Kristi församling öfver hela världen uppsändt för Kina. Men i detta vida öppnande af Kina ligger ock en Herrens kallelse till oss att hämta styrka hos honom till ett mera heligt utgifvande för honom och till ett rikare öfverflödande i hans verk. Af denna kallelse skall ock följa, om vi förstå den rätt, att vi med stort intresse skola emotse underrättelserna från våra kära arbetare på fältet. De hafva varit hemma hos oss, gått ut och in med oss, de äro våra representanter därute, och vi skola längta efter att få höra, huru det går med Herrens strider och med hvar och en af dem personligen.

Stockholm i december 1902.

Redaktionen.

Till Betlehem!

Luk. 2: 15.

Den långa förberedelsetiden var förlupen, det ögonblick stod för dörren, då Guds eviga rådslut skulle fullbordas. Dagens larm hade tystnat, och natten bredde sin stilla frid öfver de heliga ängder, där Esaias profeten en gång såg ett stort ljus bryta fram. Då kom himlen jorden så nära som aldrig förr, då tog den älskande Fadren däruppe sin egen käre Son och lade honom i en jordisk moders armar; då fick ett syndigt släkte en Frälsare, då kom fångarnes befriare, de sjukes läkare, de bedröfvades tröstare, de svages starkhet — — *då fingo vi Jesus!*

Människobarnen visste intet därom, men himmelens härskara följde gåfvan hit ned, deras sång ljöd öfver jorden, och himlens ljus lyste i natten.

Herdarne i betlehemsängden fingo först af änglatungor veta, hvad stort som timat. Och med all ifver mana de hvarandra: »låtom oss nu gå fram till Betlehem och se detta, som har skett.»

Ja, låtom *oss* nu också gå till Betlehem och se! Ty nu är det jul igen — jul i gamla Sverige och jul i Sinims Land. Missionsförsamlingen härhemma och därute rede sig att stämma möte i Betlehem! Hvad vi sedan barndomen hört och lärt om betlehemsundret är oss icke nog — vi vilja såsom herdarne gå och *se* det. De lämnade hjordarne på bergen och skyndade åstad. Måhända ha många af oss icke så lätt att följa dem; göromålen, veckans släp, hela kedjan af jordebindande bestyr, icke minst till julen, kännes tung kring foten, och dock, vi *måste* fram och se, annars få vi intet af julen. Vi längta just att få betlehemsundret på nytt lefvande för oss.

Och Gud vare tack, att det *kan* ske. Men icke af sig själf, icke utan någon förberedelse. Själen måste under de växlande bestyren söka rädda åt sig några ensamhetens ögonblick, då hon kan få försjunka i stilla begrundande öfver hvad som skedde den heliga natten, då hon, liksom den känsliga fotografiplåten indricker den bild, mot hvilken kameran är inriktad, kan i sig upptaga en god tafla öfver julevangeliet. Men vi veta, att en fotografisk bild blir dimmig och matt, om man icke utestänger allt annat ljus än det, som hvilar öfver det stycke, som skall å plåten uppfångas. Vilja vi klart se »detta, som har skett», få våra sinnen icke slösa någon hängifvenhet på det myckna världsglittret, som särskildt strålar juletid — betlehemstaflan blir då skum.

Nej, låtom oss i bön, i kämpande bön fly ut från allt detta! Låtom oss, kära missionsvänner, hemma och i Kina, bedja, att Herren af nåd måtte gifva oss att se djupare ned i gudaktighetens stora hemlighet: »Gud uppenbar vorden i köttet». Det kan stärka sviktande knän, göra sorgsna glada och gifva de modlösa mod. Vi dröja så ofta inför nedslående taflor, som visa, hvad vi gjort — ack, de äro så tröttande, dessa taflor. Men här få vi se, hvad *Gud* gjort för oss, se evangelium, se, blygas och tacka. Vid krubban är det julstämning, evighetens mäktiga ljus lyser däröfver, och Jesu vänner älska det, deras hjärtan ha ro där. Han, som hvilar där i ringhet, är ju den, som fått makt på jorden att *förlåta synder.* Och den makten har han öfvat så, att en stor frälsad skara redan tackar med nya tungor däruppe och en annan stor skara tackar härnere.

Nog är vår fiende stark, och kanske utvecklar han i våra dagar större kraft än någonsin. Men

barnet i krubban har redan slagit honom, hufvuddrabbningen vanns på Golgata, och i de drabbningar, som ännu förestå, skall Jesus sörja för *sin* ära. Han vill vara vår starkhet i den kamp, vi hvar och en ha att kämpa för kronan, och i de stora strider för fridsrikets utbredande, hvilka sätta märken i folkens historia, skall Jesu namn bli det segrande — »ryttaren på den hvite hästen» skall buda julevangeliet till alla, som ännu sitta i mörker och dödens skugga.

Och då nu missionsförsamlingarne härhemma och i Kina hälsa hvarandra »god jul», så inlägga vi ömsesidigt i den hälsningen en hjärtevarm tillönskan om *en klar blick på Jesus* och därmed följande evighetsglädje, hvila midt i ett växande arbete och segervisshet äfven där striden står hård.

Och medan vi från när och fjärran gå att mötas i Betlehem, så låtom oss sjunga:

»Det segra skall ditt korsbanér,
Trots alla mörkrets makter
Och samla folken fler och fler
Bland jordens skilda trakter,
På det ditt namn må blifva stort,
Liksom ditt lof från ort till ort,
Allt intill världens ända.»

V. B.

Ändamålet med en kristens lif på jorden.*

Text: 1 Kor. 3: 9—17; 2 Kor. 3: 18.

Forts. fr. föreg. n:r.

II.

Ändamålet med en kristens lif på jorden angifver aposteln vidare i 1 Kor. 3: 9, då han säger: »Vi äro Guds medhjälpare; I ären Guds åkerfält, Guds byggnad. Vår andra uppgift är alltså *att förhärliga Gud* här på jorden. Aposteln använder en talande bild, då han säger: I ären Guds åkerfält, vi äro Guds medhjälpare. Han ser världen som en stor tomt och Gud som en stor tomtägare. Gud har gjort ett stort tomtköp. Ty Gud var i Kristus och försonade världen med sig själf.

Där ligga nu många obebyggda tomter. Vare sig nu Gud skall bygga ett enda stort hus, ett heligt tempel, eller många små, är saken densamma. Han skall bygga, och han behöfver då en god grund, han behöfver byggnadsmaterial, och han behöfver inbyggare i sitt hus. Nu säger aposteln: såsom en vis byggmästare har jag lagt grunden, och en annan bygger därpå; men hvar och en må se till, huru han bygger därpå. Ty en annan grund kan ingen lägga än den, som är lagd, hvilken är Jesus Kristus. Detta synes ju vara motsägelse. Gud har lagt grunden, men Paulus säger: såsom en vis byggmästare har jag lagt grunden. Men månne icke apostelns tankegång var denna: Gud har bestämt, att huset skall byggas, och han har utsett ett visst byggnadsmaterial till grundvalen och till huset. Så säger han till sina byggmästare — det må vara Paulus fordom eller du och jag i dag — det kommer en dag, då grunden skall afsynas; jag kommer då icke att godkänna annan byggnad, än den jag utstakat, intet annat byggnadsmaterial, än det jag utlämnat.

Hvad heter då grundvalen? Den heter *Jesus Kristus*, och den är af Gud själf lagd i Sion. »Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås utan hafva evigt lif.»

Så gick Paulus från rike till rike, från stad till stad och predikade Jesus Kristus och honom korsfäst i synagogor och tempel, i fängelser och rådhus. Han var grundläggaren, därför hade han ej tid att stanna länge på samma plats. Men som en vis byggmästare har jag lagt grunden, säger han. Nu mån I se till, huru I byggen på den grunden. På samma sätt är det med Guds byggmästare ännu i dag. Vi gå från land till land, från stad till stad och lägga grunden. Så komma andra och bygga på den grunden. Jesus säger själf i Joh. 4: 38: »Andra hafva arbetat, och I hafven ingått i deras arbete». Huru viktigt är det icke då, att vi bygga på den grund, som är lagd, Jesus Kristus.

Antag, att någon byggmästare skulle säga: denna grunden duger icke, jag vet en bättre. Och så börjar man predika ett annat evangelium än Jesus Kristus. Och dock heter det i Apostlagärningarna: Det är icke något annat namn under himmelen, bland människor gifvet, i hvilket vi skola blifva frälsta, än Jesu Kristi namn. — Paulus kände frestelse i detta afseende, när han kom till Korint. Det var, som hade en svart fågel hviskat i hans öra: Paulus, predika vishet här; det duger icke att för dessa visa predika evangelium. Men så kom en hvit fågel och sade: Paulus, det finns intet annat namn än Jesu Kristi, i hvilket vi skola blifva frälsta. Och så säger aposteln: Jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst. Och följden af hans predikan var, att i Korint uppstod en kristen församling, byggd på klippan Kristus.

På samma sätt förekomma ännu i dag frestelser att predika ett annat evangelium, som dock intet evangelium är. Och där ett sådant evangelium förkunnas, går det som i Galatien: åhörarna blifva förförda. Nej, låtom oss använda det byggnadsmaterial, som Gud fastställt. Gud, som skapat människan och en gång skall komma för att afsyna vårt byggnadsarbete, han visste, hvad han gjorde, när han lade Jesus Kristus som hörnsten till sin byggnad och beslöt att endast i Jesu Kristi namn skulle finnas frälsning.

Efter det grunden blifvit lagd, började husets uppbyggande. Och Paulus säger i vår text, att det finns olika byggnadsmaterial. Det finns guld, silfver och dyrbara stenar, men det finns ock trä, hö och strå. Och antagligt är väl, att det icke finns någon byggmästare, som icke användt något af trä, hö eller strå. Eller hvilken af Herrens byggnadsmän har

* Föredrag af missionär *Aug. Berg* vid Svenska Missionens i Kina höstmöte i Florakyrkan den 28 sept. 1902.

kunnat bygga med endast guld, silfver och dyrbara stenar? Det är dock skillnad på att bygga med *endast* trä, hö eller strå och att hafva fått något af sitt eget *inblåndadt* i arbetet.

Nu säger aposteln, att byggnadsdagen nalkas sitt slut och Gud skall afsyna byggnaden. Till det yttre står den där solid och vacker. Men så utsättes den för pröfningselden. Hur går det då? Det börjar knaka och braka. Allt, som är uppfördt af trä, hö eller strå brinner ned. En del byggnader brinna ned ända till grunden, och icke ens grunden kan uthärda pröfningselden. I en del andra hus brinner mycket ned, men själfva huset står dock kvar. Allt, som icke var af Herren, uppbrännes, men allt, som är af sådant byggnadsämne, som Gud fastställt, motstår elden. En sådan pröfningseld skall öfvergå vårt arbete på missionsfältet och edert arbete härhemma, ty byggmästare äro vi alla. Gud har anförtrott oss ett arbete att utföra. Och nu gäller det: skall vårt arbete bestå eller icke? Här må vi väl bäfva och bekänna: Herre, huru ofta gjorde vi icke det och det af mindre rena bevekelsegrunder. Huru mycket af trä, hö och strå finns det icke äfven i vårt bästa arbete! Kom icke satan, den där gången du skulle bedja offentligt, och sade: bed nu vackert, så att du drager uppmärksamheten till dig. Och den där gången du skulle tala offentligt, hviskade han kanske till dig: lägg nu dina ord väl, så att det låter vackert; framställ icke sanningen så osminkad, ty då stöter du dina åhörare ifrån dig. Och så den där gången du besökte en sjuk eller en fattig eller gaf en slant till missionen — ack, både högra och vänstra handen och flere till fingo veta om det. Hvem har icke fått lerfläckar på sig, som behöfva bortrensas. Hvem kan säga: jag har byggt med endast guld, silfver och ädla stenar? Eller: jag har drifvits af endast rena bevekelsegrunder, hos mig har aldrig funnits någon känsla, som icke stått i öfverensstämmelse med Guds tankar och afsett Herrens ära; jag kan bestå i pröfningen, intet skall brännas upp för mig? O, nej! Vi få väl i stället bedjande sjunga:

Klippa, du, som brast för mig,
Låt mig gömma mig i dig!
Vattnet, blodet, hvilket går
Från din stungna sidas sår,
Tvage i sin himlasaft
Mig från syndens skuld och kraft.

Intet kan jag gifva dig;
Till ditt kors jag sluter mig,
Naken, dig om kläder ber,
Hjälplös upp till nåden ser;
I din lifsvåg låt mig tvås,
Herre, annars jag förgås!

Det är godt att vara en förlorad men återfunnen penning, som ständigt står under Mästarens renande inflytande; som renas, icke blott när han första gången kommer tillbaka till Frälsaren, utan *oaflåtligen* renas. Det är godt att vara ett offer, som lägges på Herrens altare och bestänkes med både blod och vatten.

Sådant skall en kristens lif vara. Först skall Gud förhärligas *i* oss, och sedan skall han förhärligas *genom* oss. Så är templet färdigt. Men Gud vill äfven hafva *inbyggare* i detta tempel. Hvem skall bo därinne? *Guds Helige Ande* skall bo i eder. Men Guds Ande kan aldrig trifvas tillsammans med medveten och hyllad synd. Guds Ande vill blott bo i ett rent tempel, i ett hjärta, som Gud fått rena. Bor Guds Ande i det tempel, som är samladt här i dag? Bygga vi alla på den grund, som Gud lagt, Jesus Kristus, eller bygga vi pa något hos oss själfva eller andra människor? Arbeta vi alla för Herren, eller stå vi fåfänga på världens stora marknadsfält och säga: ingen har legt oss? Gör du dig förtjänt af den benämning aposteln Paulus här använder: *Guds medhjälpare?*

O, att detta ord finge som ett varningens och väckelsens rop tränga ned i våra hjärtan, så att vi icke stöta bort Guds nåd, då den i dag åter erbjudes oss, utan att vi i tron åter ställa våra fötter på klippan Kristus, låta oss som Andens tempel uppbyggas till Guds ära och låta Gud genom sin Ande bo i detta tempel! Och under det vi vänta Herrens dag, må vi icke vara overksamma utan göra, hvad vi kunna, för att påskynda densamma.

En dag kommer, när Gud skall fullkomligt förhärligas i sina heliga. Och det dyrbaraste, som kan finnas, är väl denna vår uppgift att förhärliga Gud. Och dock utföra vi den så bristfälligt. Så kommer den stora dagen, som skall göra allt klart. Då skall Gud rifva ned alla murar, då skall det blifva slut med alla olikheter. Det blir då en omreglering i hela byggnadssättet. Nu bygger den ene efter den normen, den andre efter en annan. Men då skola alla murar rifvas ned, och Gud skall själf uppsätta sin helgedom bland sitt folk. *Då skall jag vara deras Gud,* säger Herren, *och de skola vara mitt folk.* Amen.

Herren har förmått.

Ty du gläder mig, Herre, med ditt verk; öfver dina händers gärningar jublar jag. Ps. 92: 5.

Det lösensord, vi gåfvo våra läsare och vänner vid årets början, lydde så: ***Herren förmår.*** Det är med stor gläde, som vi nu, då detsamma snart ligger bakom oss, aflägga den bekännelsen: ***Herren har förmått.*** Han har gjort stora ting i Kina och stora ting härhemma, ja, långt mer än vi kunnat bedja eller tänka. Han har förmått att välsigna oss både andligen och lekamligen. Så mycket medel behöfdes ju i år, då så många missionärer skulle resa åter till Kina och äfven några nya utgå, men hvarifrån penningarna skulle komma visste vi icke, men Herren gaf dem i rätt tid.

Den första expeditionen, bestående af 11 personer (däraf 4 barn), skulle resa från Sverige i slutet af mars. Respenningarna för dem alla uppgick till ingen ringa summa. Några dagar före resan ringde en person upp i telefon och bad om ett besök af sekreteraren. Vid detta lämnade han 500 kr. Så kom ett bref från en broder i landsorten. Det lydde: »Då jag erfarit, att medel behöfvas för hemmavarande missionärers utsändande till Kina, och jag tycker

mig finna, att min himmelske Fader fordrar, att jag skall bidraga med ett tusen kronor, så har jag härmed äran öfversända detta belopp i postremissväxel». Från ett annat håll fingo vi äfven vid den tiden emottaga en större summa. Alltnog, Herren gaf de behöfliga medlen för den första expeditionen.

Vid tiden för årsmötet bådo vi Herren vid våra möten och sammanträden, att han skulle gifva medel till arbetets underhåll. Och söndagen den 31 maj hade missionärerna jämte ett par deras vänner ett särskildt bönemöte på missionshemmet om medel. De uppmuntrade hvarandra med bland annat dessa ord: »Eder Fader vet, att I behöfven allt detta», och så buros behofven fram inför Herren. Svaret dröjde ej länge. Följande dag vid middagstiden ringde någon från telegrafen på i telefon till missionsexpeditionen och sade: »Det har kommit ett telegram till eder från Göteborg, vill ni höra det?» »Ja, tack», blef svaret. I telegrammet meddelades, att Herren samma dag på morgonen gifvit 7,000 kr. till S. M. K. Gåfvan var från okänd gifvare, som helt visst ej kände något hvarken om de närvarande stora behofven eller om våra bönemöten om medel för missionen. En i sanning underbar känsla medförde denna underrättelse. Det var liksom ett nytt Herrens grepp om hjärtat för att draga det närmare sig. Det riktigt ropade invärtes: Du underlige, du trofaste Gud! — Behofven hade blifvit fyllda äfven denna gång.

I slutet af augusti skulle den andra expeditionen af missionärer resa ut till Kina. Den bestod af sex äldre personer och två barn. Äfven nu voro de medel, som funnos, otillräckliga. Vi hade fått löfte på en större summa af en broder, men vi fingo underrättelse om att dessa penningar ej kunde komma förr än någon dag efter syskonens afresa. Vi bådo Herren dagligen om medel, men svaret dröjde. Hjälpen kom dock i rätta stunden. Biljetterna till Genua voro beställda på Stockholms Resebyrå, och timmen var utsatt, då de skulle lösas ut. En half timme före den utsatta tiden funnos ej penningar nog till biljetterna, men om en kort stund hördes ett rassel i breflådan. Jo, det var ett bref. Det innehöll en växel, och med den räckte, hvad som förut fanns. Så blef det åter tack och lof till den trofaste Guden. Brefvet var från en Herrens tjänare, som i mer än 40 år vittnat om sin Frälsare. Han hade fyllt 70 år dagen förut, och uppfylld af innerlig tacksägelse mot Herren för alla hans välgärningar under den gångna tiden ville han den dagen frambära en tackoffersgåfva till Herrens altare. Att den skulle komma så väl till pass, visste han icke, men hans Gud, som manade honom att gifva gåfvan, visste det.

I oktober skulle den tredje expeditionen, bestående af 7 personer, resa ut. Kostnaderna för den belöpte sig till några tusen kronor. Herren gaf dem också. Från Jönköpings missionsförening emottogo vi 2,000 kr. till August och Augusta Bergs utresa. En syster gaf respenningar till tvänne af de kvinnliga missionärerna. En dag ringde en vän på i telefon och bad om ett besök af sekreteraren. Vid detsamma lämnade han 1,000 kr. till missionen. Penningebref kommo från flera håll, bland dem ett, som innehöll 2,020 kr. och dessa ord i slutet med stora bokstäfver: *Det är Herren.* Vi kände också, att det var han.

Äfven för broder Folkes utresa har Herren sörjt, i det han manat en broder att därtill gifva 1,000 kr.

Och på den dagen skall man säga: Si, vår Gud är den, på hvilken vi hoppades, att han skulle hjälpa oss; Herren var den, på hvilken vi hoppades. Låtom oss fröjdas och glädjas öfver hans hjälp. Es. 25: 9.

Min mun förkunne din rättfärdighet, hela dagen din hjälp, hvars rikedom jag icke fatta kan. Ps. 71: 15.

Missionärernas barn.

Vi föreställa oss, att flera af missionens vänner gärna vilja lära känna något om våra missionärers barn, och vi lämna därföre en förteckning härnedan öfver dem, på samma gång som vi i detta nummer af tidningen intaga deras porträtter tillsammans med föräldrarnes.

Då våra bröder och systrar återvände till Kina, kunde de icke alla taga sina små med sig, ty flera af barnen behöfde komma i skola eller få fortsätta en redan börjad skolgång, och så måste de skiljas från fader och moder eller åtminstone en af dem. Säkerligen kunna de missionsvänner, som själfva dagligen få fröjda sig åt sina barns glädje och framsteg i det goda, något ana, hvilken uppoffring det varit för föräldrakärleken att på så lång och obestämd tid och ett så långt afstånd från föräldrahjärtat lämna de små, hvilkas utveckling de så gärna själfva velat följa och vårda. Behöfva icke dessa unga särskildt våra förböner, att, då de växa upp, de må växa i visdom och nåd för Gud och människor. Behöfver icke den, som i faders och moders ställe skall leda dem in på gudsfruktans och rättfärdighetens vägar, våra förböner, att hon må erhålla nåd till det uppdrag, hon mottagit? — Och då barnen fått följa föräldrarna till hednalandet, huru är det då? Månne det icke är ett särskildt prof för barnahjärtat att växa upp där, hvarest hedendomen med all sin styggelse så att säga står utanför hemmets dörr. Mycket ondt kan väl möta barnaögat och barnaörat äfven i hemlandet, men det är dock en gränslös skillnad mot hvad som finnes inom hedendomens mörker. Därföre, kära missionsvänner, skullen I icke vilja i edra böner särskildt bära fram missionärernas barn och nedbedja Guds välsignelse öfver dem, ja, utse en särskild dag i veckan, på hvilken I viljen helga en stund särskildt för dessa barns räkning, på det Gud må utgjuta sin nåd öfver dem och de växa upp till att pryda Guds och vår Frälsares lära i alla stycken, så att aldrig Guds storverk på jorden, missionen, må kunna vanäras för deras skull?

Gud har lagt på våra hjärtan att framställa dessa frågor till eder, och han gifve eder svaret. »De framburo barn till honom, att han skulle lägga händerna på dem.»

Torsten Folke.	Valdemar Berg.	Dagny Bergling.
Gunnar Folke.	Ragnar Hahne.	Wilhelm Bergling.
Harald Folke.	Halvar Hahne.	Gustaf Linder.
Signe Folke.	Ruth Hahne.	Sven Linder.
Carl Tjäder.	Einar Sandberg.	Daniel Stålhammar.
Henrik Berg.	Mories Bergling.	

Torsten Folke.
f. d. 28/2 1891.
Gunnar Folke. f. d. 3/12 1893. *Signe Folke.* f. d. 22/4 1898. *Harald Folke.* f. d. 9/4 1906.

Dagny Bergling. f. d. 23/7 1895. *Mories Bergling.* f. d. 22/6 1900. *Vilhelm Bergling* f. d. 12/11 1901.

Henrik Berg. f. d. 31/10 1895. *Valdemar Berg.* f. d. 2/2 1897.

Einar Sandberg.
f. d. 12/8 1896.

Ragnar Hahne. f. d. 21/4 1896. *Ruth Hahne.* f. i sept. 1900. *Halvar Hahne.* f. d. 21/12 1897.

Daniel Stålhammar.
f. d. 3/1 1901.

Sven Linder. f. d. 21/1 1902. *Gustaf Linder.* f. d. 13/1 1901.

Carl Tjäder. f. d. 28/9 1898.

De frommas släkte skall varda välsignadt.

Ps. 112: 2.

Folkes, Bergs och Sandbergs barn vistas i hemlandet. De öfriga äro med sina föräldrar på missionsfältet i Kina.

En söndag på Medelhafvet.

»Han förbytte stormen i lugn, så att böljorna omkring dem tystnade.

Och de blefvo glada, att det vardt stilla.» Ps. 107: 29, 30.

Att hafva somnat in under storm och oväder och sedan vakna upp och finna stormen förbytt i lugn, de mörka molnen till klaraste solsken samt se idel glada och förnöjda ansikten omkring sig; — det blef i går vår lyckliga erfarenhet. Var det under, att hjärtat redan från början stämdes till tack och lof, och att jag, innan minnet af denna sköna dag förbleknar, vill söka gifva eder, som den dagen i hemlandet tänkten på och båden för oss, del af dess många intryck och välsignelser.

Kommer man tidigt upp på däck, låt oss säga vid halfsjutiden, så finner man dock många före sig, som från den kvafva hytten skyndat upp i den sköna morgonluften, där de, efter intaget kaffe, promenera af och an eller sitta i sina hvilstolar. Här och där ser man ock sådana, som »satt sig ned vid Jesu fötter för att höra hans ord», ty den öppna bibeln hvilar i knäet, och den utåt riktade, inåtvända blicken vittnar om att hjärtat har umgänge med den osynlige. Men länge varar icke stillheten, den ene efter den andre kommer upp, samtalen äro snart i full gång, och de många barnen springa eller bäras omkring, ty här äro många småttingar ombord. Klockan 8 ringes det till frukosten, och, sedan vi därefter åter tillbragt en stund på däck, samlas vi kl. 10 till engelsk gudstjänst i salongen. Den ledes af Archdeacon Moule, en af Herrens trotjänare i Kina, som arbetat i detta land i 42 år och nu med hustru och gifta söner återvänder dit. Efter den engelska gudstjänst-ritualen, som ju förefaller oss svenskar rätt lång, talar han så varmt och godt öfver Joh. 4: 50, huru konungsmannen trodde Jesu ord och gick, gick att i frid och förtröstan mottaga uppfyllelsen af Mästarens ord. Han slutar med att tala om en annan man, som, sedan han hört evangelium om Jesus, »for sin väg och var glad», trots det att Filippus, hans jordiska lärare och vän, togs ifrån honom.

»Från jordiska vänner och hjälpare kunna vi skiljas, om vi fara med Jesus, — far *du* med Jesus?» så ljuda hans sista ord, och vi skiljas åt med lofsång i hjärtat öfver *den vännens* sällskap, som lofvat att aldrig lämna de sina.

Efter gudstjänsten sitta vi åter på däck, somliga med böcker, andra med skrifning och åter andra samtalande i små grupper. Så ock efter måltiden klockan half 1, ty uppe på däcket förtager en frisk vind den annars starka värmen. Nere i hytten, dit vi ibland taga vår tillflykt för att få vara alldeles allena, afsides med Jesus, där är det kväfvande hett. — Nu klingar sången från öfre däcket, dit de flesta missionärerna samlats. På engelska, svenska och norska ljuder Guds lof. Efter middagen, som serveras kl. 6, promenera vi på däck i det härligaste månsken till kl. half 9, då vi hafva ett skandinaviskt möte. Vi äro 25 skandinaver ombord, en är på väg till Indien, alla de andra till Kina, däribland 10 unga norrmän, som fara ut för första gången, glada, frimodiga, förhoppningsfulla. Herr Berg talar till oss öfver gemen-

skapen med Gud och gemenskapen med hvarandra, samt om den gemenskap, vi hafva med de kära, vi lämnat, och, när vi sedan åter sitta på däcket, ila tankarna med bön och kärlek hemåt till dem, från hvilka Herren skilt oss för sitt namns och evangelii skull. — Sången ljuder åter, denna gång är det »Hem, hem, du kära hem», och från det jordiska hemmet dragas tankarna till det himmelska, det Jerusalem, som är ofvan.

Låt mig, innan jag slutar beskrifningen på vår sköna söndag igår, sända eder en vers af en norsk sång, som särskildt fäst sig i mitt hjärta.

›Kjærlighed fra Gud er det store bud,
Er det eneste jeg vet,
Bliv i kjærlighed, og du har Guds fred,
Thi Gud selv er kjærlighed.‹

Att I, käre missionsvänner, och vi, Guds och edra sändebud till hedningarne, må blifva bevarade i denna kärlek, uppfyllda af den och så blifva redskap genom hvilka Gud kan låta den öfverflöda till andra, därom vilja vi ju bedja.

»Icke att jag redan har fattat det, men jag far därefter.»

Den 20 okt. 1902.

Jane af Sandeberg.

Brefafdelningen

Suez-kanalen den 20 Okt. 1902. Ombord å ångaren »Kiautschou».

Dyra missionsvänner!

»Lammet, som är slaktadt, är värdigt att taga makt och rikedom och visdom och starkhet och pris och ära och lof!»

Åter och åter under de sista månaderna har detta ord genljudit i mitt hjärta och gifvit mig ny kraft och ny styrka, då smärta och glädje, vemod och hopp stridt om herraväldet i hjärtat. Och Lammet är i sanning värdigt, att allt uppgifves för dess skull, värdigt att mottaga äfven det största offer. Det förtjänar, att vi följa det, hvarthelst det går. Tryggt och säkert är det att gå i Lammets fotspår, ty ej endast har Herren banat vägen, utan ledsagar oss steg för steg under hela vandringen. Detta ha vi fått härligen erfara under vår resa hitintills. Och som vi veta, att många, många af eder, älskade syskon, följt och följa oss alla med edra böner, vilja vi gärna i all korthet gifva eder del af hur Herren besvarat desamma.

Lördag afton d. 11 Okt. sammanträffade jag med syskonen Bergs, Frida Prytz och Anna Eriksson i Basel. Det var kärt att åter vara bland »de våra». Syskonen voro nog bra uttröttade efter den ansträngande resan genom Tyskland. Dock hade allt gått lyckligt och väl för dem. Hela söndagen blefvo vi i Basel. Förmiddagen tillbragtes i stillhet inför Herren. Det var ljufliga timmar; vi behöfde dem väl. Frampå eftermiddagen gingo vi ut för att taga en kortare promenad. Färden ställdes först nedåt Rhen. En härlig utsikt hade vi där framför oss, på afstånd skådade vi Schwarzwald och Jura. Sedan fortsattes färden till Baselmissionens hem, hvilket vi noggrant besågo. Det intresserade oss alla att se detta hem, hvarom vi så ofta läst, och där vi så ofta i tankarna varit. Och månget Herrens sändebud från vårt eget kära fosterland har ju här utbildats. Vi gingo därifrån under bön, att Herren ville välsigna detta hem och äfven i fortsättningen därifrån utsända månget vittne till den törstande hednavärlden.

Tidigt måndag morgon fortsattes resan. Upprepade gånger fingo vi denna morgon erfara Herrens hjälp äfven i de små, i de obetydliga tingen. När vi lyckligt och väl intagit våra platser i kupén, fått allt ordnadt, och tåget satt sig i rörelse, hade vi en gemensam bönestund. Vi kunde tacka vår trofaste fader för undfången nåd och hjälp, prisa honom för hans trofasthet, som *aldrig* sviker! Det är så ljufligt att äfven i ringa ting spåra Faderns kärlek och omsorg! Det skänker hjärtat sådan frid, sådan ro och styrker för kommande svårigheter. Snart upptäckte vi till vår glädje, att vi ej voro de enda missionärerna på tåget. Ej mindre än 15 norska syskon befunno sig i samma kupé. Hur stor blef ej nu syskonringen! Dessa våra kära syskon äro ock på väg till Kina.

När vi lämnade Basel, låg en tät dimma utbredd öfver hela trakten. Detta var i sanning en missräkning för oss, vi önskade alla att få skåda det naturskönа Schweiz i solens belysning. Men vi uppgåfvo ej hoppet, vi visste, att Herren kunde ännu besvara bön. Och strax sedan vi lämnat Luzern, kom bönhörelsen. Dimman skingrades, och klart strålade solen öfver det sköna alplandskapet. Vi fröjdades, fröjdades öfver den outsägligt sköna tafla, som utbredde sig för våra ögon. Det blef lif och rörelse i vagnen, man skyndade från fönster till fönster för att ej gå miste om något skönt, och ofta hördes utrop af hänryckning och fröjd. De snötäckta fjällens storartade, majestätiska skönhet trotsar all beskrifning. Bländande hvit låg den eviga snön på dess toppar, talande ett oförgätligt språk till våra hjärtan. De tycktes oss en bild af rättfärdighetens klädnad, denna dräkt hvitare än snö, som endast kan bevaras ren och hvit, då man lefver på bergets topp i ständig bönegemenskap med Gud.

Spegelblank låg Vierwaldstättersjön framför oss, omgifven af fjäll. Nästan med vördnad betraktade jag dess sagorika stränder, där Schweiz söner lidit och kämpat för frihet och fosterjord. Som stigningen från Luzern till St. Gotthard var brant, kunde tåget endast gå med medelmåttig fart, och detta gjorde det möjligt för oss att noggrant betrakta landskapet. De snötäckta bergen blefvo allt talrikare, och då vi skådade upp till deras toppar, fylldes våra hjärtan med längtan efter Sions berg, med trängtan efter de himmelska boningarna.

Ett mäktigt intryck mottogo vi ock af de bäckar och forsar, som störtade sig vildt ned för branterna. När vi betraktade dem, fördes våra tankar till frälsningens brunnar, hvarur vi alla druckit med fröjd, och ett rop uppsteg ur våra hjärtan, att *strömmar af lefvande vatten* må flyta

äfven från våra lif ut öfver den törstande hednavärlden. Knappt mindre sköna voro dalarnas höstlandskap med de rika färgskiftningarna. Dock de talade om förgänglighet.

Till Lugano anlände vi strax före solnedgången. Här njöto vi vid anblicken af de härligaste blå och violetta dagrar öfver fjäll och sjö, ja, det var en tafla af obeskriflig skönhet. En stund sedan vi lämnat Lugano, ankommo vi till Chiasso. Allt gick lätt vid tullbehandlingen, men, när vi återkommo till vår kupé, hade nya passagerare tagit våra platser, och de flesta af oss fingo stå den återstående delen af resan till Milano, där vi skulle byta tåg. Vi voro ju trötta efter dagens resa, men allt gick bra. I Milano försiggick tågombytet utan svårigheter. Först kl. $^1/_2$ 1 kommo vi till Genua, uttröttade, men tacksamma för den härliga dag, vi haft, och för all Herrens hjälp.

Hela tisdagen tillbrakte vi i Genua, gjorde åtskilliga uppköp och besågo staden. Kyrkogården med alla sina bildhuggeriarbeten erbjöd en praktfull anblick men gjorde ett vemodigt intryck på oss alla.

Tidigt onsdag morgon gingo vi ombord och sammanträffade där med våra kära systrar Sigrid Engström och Jane af Sandeberg. Bergs hafva fått en utmärkt hytt. Mindre lyckligt lottade äro Frida Prytz, Sigrid E—m, Jane af Sandeberg och jag. Vi dela en liten trång hytt, men sämja och frid kunna göra underverk. Hitintills har dock allt gått bra, fast hettan därnere är nästan olidlig. I värsta fall få vi väl sofva på däck, när vi resa genom Röda hafvet.

Resan har varit lugn och god. Vi ha blott haft en svår natt. Det var strax sedan vi passerat Messinasundet. Vi hade just stått och betraktat Regio, där Paulus landsteg, då plötsligt det mest fruktansvärda oväder uppstod. Himlen var svart, hafvet likaså. Blixtrarna ljungade ur molnen, regnet störtade ned, stormen tjöt i tackel och tåg. Bjälkarna, hvarpå soltaket hvilade, brötos tvärs af. Det blef lif och rörelse på däck bland passagerare och besättning. De förra störtade ned i hytterna. Allt försiggick på några få minuter. Det var en underlig stund, men, sedan jag i stillhet fått läsa genom 91:sta psalmen, blef det åter lugn och ro i själen. Vi fingo nu en svår natt. Fram på förmiddagen nästa dag blef vädret åter godt, och sedan dess ha vi haft den härligaste resa. Vi ha njutit vid anblicken af det djupblåa medelhafvet. Det är svårt att säga, huruvida det tett sig skönast i solens eller månens belysning. Vi kunna ej nog tacka Herren för det goda vädret, det är verkligen ovärderligt. Vi hafva tagit det som svar på bön. Ofta, ofta påminna vi hvarandra om de många förböner, som uppsändas för oss hemma i Sverige, och vi tacka Gud för dem. I anen ***föga,*** hur mycken förbön vi behöfva.

Ombord hafva vi dyrbar gemenskap med många troende. Vi äro öfver 40 missionärer, och af dessa äro de flesta på väg till Kina. Kaptenen har gifvit oss tillåtelse att hvarje afton hålla bön i lilla damsalongen. Dyrbara stunder ha vi ock tillsammans uppe på däck, då vi missionärer samlas för att gemensamt sjunga Herrens lof och pris.

Och nu, älskade vänner, får jag sluta med en varm hälsning från oss alla! Vi ha just passerat Port Said, och hoppas jag få brefvet afsändt från Suez. En stilla vind blåser, så luften blir därigenom något svalare. Ja, hitintills har Herrens nåd öfver vår lilla skara varit stor! Tacka Herren med oss! Och, vänner, glömmen oss ej i fortsättningen i bön! Längre fram vilja vi åter sända eder en hälsning!

»Hans banér öfver mig är kärlek!»

Eder i Jesus förenade

Signe Lagergren.

* * *

Ombord å "Kiautschou" d. 2:dra Nov. 1902.

Älskade vänner i hemlandet!

»*Du välsignar den rättfärdige; du, Herre, betäcker honom med nåd såsom med en sköld.*» Ps. 5: 13.

Det är nu den 2:dra nov., och Herren har så trofast ledt oss hela vägen och bevarat oss under både kända och okända faror. Att vi lyckligt kommit så långt som till Portsaid, hafven I redan genom bref hört. Resan genom Suezkanalen och Röda hafvet var nog bra varm, men nu och då kom en frisk fläkt och kylde af oss litet. Komna på andra sidan Aden åter var det ett par dagar alldeles vindstilla, och vi plågades mycket af hettan, men så en dag mulnar himmelen, och det börjar regna, som om himmelens fönster voro öppna, och en häftig storm utbröt, som varade ungefär ett dygn. Tältdukarna togos ned, och allt, hvad löst fanns på däck, fastsurrades, och högst få af passagerarna kunde hålla sig uppe. Emedan det var tät dimma och för att undvika sammanstötning, ljöd ångpipans hvissling oupphörligt. Huru tacksamma och glada voro vi ej att påföljande morgon kunna lämna våra hytter och åter intaga våra platser uppe på däck.

Just under tider af svårigheter blifva Herrens löften så dyrbara för hjärtat. Det var flera vänner, som, innan vi lämnade Sverige, gåfvo oss detta språk: de vågor i hafvet äro stora och fräsa grufveligen, *men Herren är ännu större i höjden,* och det kom *just då* med sådan kraft till våra hjärtan.

Från Aden till Colombo åtgingo 7 dagar; det var den längsta tid, under hvilken vi ej fingo gå i land, och det var därför riktigt jubel bland oss, då vi d. 31 okt. vid 5-tiden på eftermiddagen kastade ankar i Colombo. Ehuru det regnade häftigt, gingo vi likväl i land, och flera af oss tillbrakte också natten där. Vi fingo anvisning på »Hotel Oriental», dit vi genast styrde våra steg. Det var ett stort nytt hus, byggdt i österländsk stil, med verandor rundt om. Det äges af en engelsman, men hela tjänstepersonalen utgöres af singaleser. De voro klädda på ett högst egendomligt sätt; en snäf brokig kjol, utländsk kavaj, håret uppsatt i en knut på hjässan med en stor kam uti; helskägg och barfota.

Sedan vi blifvit anvisade våra rum, gingo vi till »Pagadon», en restauration, där vi serverades det allra finaste té med smörgås och kakor. En af orsakerna, hvarför vi så gärna ville stanna i land, var för att fira vår älskade lille förstföddes födelsedag. Huru önskade vi ej att just då hafva kunnat förflytta oss hem för att sluta honom till vårt hjärta! Men ack, i Jesu händer äro både vi och våra älskade små så trygga. »Allt, hvad han gör, är gjordt i trofasthet.» Ps. 33: 4.

*

På en sådan här stor båt äro alla möjliga nationer representerade; här finnas tyskar, engelsmän, fransmän, holländare, hinduer, turkar, malajer och kineser. Ej mindre än 60 kineser äro anställda på båten. Hela besättningen uppgår till 280 man; allt som allt äro vi öfver 700 själar ombord.

Vi 26 skandinaviska missionärer hafva det mycket godt tillsammans; hvarje morgon samlas vi till bibelläsning, sång och bön. Våra norska bröder hafva mycket goda röster, så ofta låta de oss höra riktig vacker körsång.

Af de 17 norska missionärerna tillhöra 15 den norsk-lutherska Kinamissionen och 2 China Inland missionen; af oss 9 svenska tillhöra 2 Svenska missionsförbundet. I Colombo lämnade oss pastor Frykholm, tillhörande Svenska kyrkans mission i Indien; det var med riktig saknad, vi skildes från honom, ty under de 14 dagar, vi varit tillsammans, hade vi alla lärt att älska och värdera honom.

4:de nov. I dag hafva vi firat Sveriges och Norges föreningsdag; vid vår lilla bibelstund läste vi i anledning af dagen psalmerna 19 och 133. På eftermiddagen hade vi nere i salongen anordnat en liten fosterländsk fest med flaggor, frukt, té och tårtor; då sjöngos fosterländska sånger både unisont och i stämmor; och tal höllos såväl för konungen som hvardera af de båda förenade rikena. Vi hade inbjudit fem af våra medpassagerare, norskor till börden, samt 1:sta ingeniören ombord, som är svensk. Till sist förenade vi oss i bön för vårt konungahus och fädernesland.

Det hela efterlämnade ett godt intryck hos oss alla och kunde kanske i sin mån bidraga att stärka det goda förhållandet mellan de båda brödralandens söner och döttrar. — Som detta bref ej kommer fram förrän vid jultiden, ville vi då gemensamt tillönska eder en välsignad jul och ett godt nytt år! Hvar vi komma att fira jul, veta vi ej, men troligen blir det på ett värdshus någonstädes på väg upp till vårt fält. Vi äro alla friska och vid godt mod. Farväl!

Eder i Herren *Augusta Berg.*

* * *

H'an-ch'eng d. 23/7 1902.

Älskade missionsvänner! Forts. fr. föreg. n:r.

Syskonen Bergling bedja om sina hjärtliga hälsningar, ifall broder B. icke får tid att skrifva med denna post. Det har varit en sådan uppmuntran för mig att fått vara med och se det sätt, på hvilket syskonen hafva mottagits af de infödda kristna såväl i Ho-tsin, där de förut hafva arbetat, som här i Han-ch'eng. Många hafva mött oss på långa afstånd och skaror mottagit oss på stationerna. Under de dagar, vi stannade i Ho-tsin, gingo flera långa vägar för att få hälsa på sin f. d. lärare och hans familj samt under söndagen få vara med på mötena, och man kunde känna och förnimma, att där funnos många, som öfvergått från död till lif. Det är underligt att tänka på de syskon, som där hafva arbetat under flera år och i närheten af Gula floden, ej långt från den plats, där vi foro öfver densamma, blefvo mördade sommaren 1900. De äro nu hemma i »hvilan» och säden, som de hafva utsått, skall bära frukt — — —

Många komma äfven här för att lyssna till evangelium, och man märker intet motstånd eller fiendskap på något sätt.

Högste mandarinen och äfven trenne andra hafva besökt stationen och synas mycket vänliga. Bedjen, vänner, om andliga välsignelser öfver denna plats och om *nåd, visdom* och *kraft* uti arbetet.

Syskonen äro visserligen trötta efter den långa resan, men vi hafva all orsak att tacka Herren för det sätt, hvarpå han styrker och uppehåller. Äfven då den ene med den andre understundom icke kände sig så frisk och stark, gaf han dock just den nåd, som behöfdes dag efter dag, och nu hafva vi till följd af att han sändt oss regn icke så stark hetta, som brukar vara fallet under denna månad, för hvilket vi äro särskildt tacksamma. Jag känner mig synnerligen tacksam för den hälsa och de krafter, Herren skänker mig under min första sommar i Kina, och jag känner mig så tacksam att få vara här i detta land för min Mästares räkning, så länge han vill, och att få på det sätt, som han anvisar, tjäna honom.

Vännerna hafva redan hört om vår syster Hundéres hemförlofning, hvilket budskap vi fingo i P'ing-yao, påminnande oss om att tiden är kort — snart kan budet komma till oss och därföre, medan vi hafva tid, låtom oss »så vid alla vatten» — vi veta ej, hurudan skörden kan blifva, men vi veta, att Herren är den, som gifver växten.

Vår kära syster Anna Janzon inväntade oss i P'ing-yang-fu, och kära Maria Harms följde henne därifrån till Üin-ch'eng, och jag har sedermera hört, att de lyckligen anländt, och att hon och en af syskonen i det första sällskapet befinna sig väl efter resan.

Barnen äro krya och hafva, så vidt vi förstå, icke tagit någon skada af resan.

Innerliga hälsningar till alla medlemmar af kommittéen och öfriga missionsvänner. Herrens välsignelse hvile öfver eder alla!

I Jesus tillgifna
Sigrid Bengtson.

Adress: China Inland Mission,
P'ing-yang-fu.
T'ai-yuen-fu via Peking.
N. China.

* * *

Sin-an den 8 aug. 1902.

Käre Broder!

Guds frid!

»Jesus Kristus har gifvit sig själf för våra synder, på det att han skulle uttaga oss från den närvarande onda världen efter Guds och vår Faders vilja, hvilken vare ära i evigheters evighet! Amen.»

Min hustru och jag anlände hit till Sin-an den 25 juli, och vi hafva nu fått slå oss ned i frid på vår missionsstation här. Man möter naturligen en hel del erfarenheter, när man så här för första gången på egen hand utan någon annan broder eller systers biträde skall upptaga arbetet. Herren har dock hjälpt oss, och skulle vi sätta oss ned att skrifva upp all Guds nåd i stort och smått, skulle det nog blifva en lång lista. Vi borde därför ständigt vara glada och tacksamma. Pröfningar ha ej heller uteblifvit, och det är förvånansvärdt, hvad vi

hafva lätt att fälla modet och glömma Herrens godhet, när svårigheternas moln börjar omgifva en. Herren hjälper dock igenom; vi låta Guds ord rikligen bo ibland oss och hämta därur mycken hugsvalelse och kraft. Särskildt har Gud välsignat oss ur Galaterbrefvet de sista dagarna. Vid ingången på vårt arbetsfält har det känts så godt att få draga nära Herren Gud i hans ord.

På vår lilla station finnas flera snälla människor, som af uppriktigt hjärta tyckas söka Gud. Sin-an är en mycken oansenlig stad, ej större än en by, men rundt omkring utbreder sig landsbygden med alla sina gårdar och byar. Folket här är snällt och gör oss intet ondt. Inom staden finnas flere män och kvinnor, som regelbundet komma till våra gudstjänster. Hvad ens hjärta längtar, att man genom större språkkännedom vore mera skicklig att fylla deras andliga behof. — Jag har en god evangelist, som heter Kong. Han har förut arbetat på våra stationer i Shansi. Jag beder, att Gud må välsigna honom med allvar och nåd i fortsättningen.

Vårt distrikt i Honan är stort. Här behöfves mycken evangelisk verksamhet, såsom predikoresor och bokspridning. Men evangelisten Kong är nog en lämplig man för sådan verksamhet. Jag beder Herren, att vi Guds folk i Sin-an till hösten och vintern måtte få mycken frimodighet i att vittna öfver allt inom distriktet. »Huru skola de tro den, som de icke hafva hört om?» I somliga delar i Honan är folket rätt fiendtligt. Folket på landsbygden har ännu aldrig sett utländlingar; människornas sinnen äro blott uppfyllda med de märkligaste historier om oss, naturligtvis af en elak och illvillig beskaffenhet. Vid resor i sådana trakter har jag rönt ett rätt fiendtligt mottagande. Smädeord hör man ständigt, och våldsamheter, t. ex. att kasta jord och smuts åt enom, är rätt vanligt. Det är ej så lätt att i dylika lägen bibehålla ett saktmodigt sinne. Man predikar om att visa Kristi sinne äfven vid förföljelser: vi skröpliga människor behöfva dock vänta efter Gud mycket för att under misshandling kunna bevara ödmjukhet och saktmod. Emellertid är det uppenbart, att här finnes stort behof efter evangelii predikan öfverallt.

Herren Gud har gifvit min hustru och mig en god ingång på vår station. Jag är så tacksam för förböner. Såsom böneämnen har Gud under en tid särskildt lagt på mitt hjärta att få hålla evangelist- och *bibelkurser* samt få villiga deltagare, samt vidare om tillfällen till *predikoresor* under den kommande vintern. — Herrens arbete är ett obeskrifligt dyrbart arbete, och genom bön och väntan inför Gud blir jag skickliggjord att begynna det ena eller andra verket. Behofvet hos Herrens folk här ute att få litet bättre kännedom om sin bibel är stort; och beträffande evangelisk verksamhet, så borde den föras fram under bön och stort allvar. Hemma i våra kristna länder utföres ju så mycken särskild evangelisk verksamhet, huru mycket större är ej behofvet i Honan? Herren har talat till mig om *bibelkurser* och *predikoresor*, och jag ber om förbön för dessa Herrens strider, särskildt under den kommande vintern. »Kämpa trons goda kamp, fatta det eviga lifvet.» Hvad jag ser för mina ögon, är stor skröplighet; men jag får tro för stora ting. —

Jag förblifver din tillgifne broder

G. A. Stålhammar.

* * *

Peh-shuts'uen d. 4 aug. 1902.

Käre missionsvänner!

»*Sen till, vaken och bedjen; ty I veten icke, när tiden är.*»

Just nu rann det mig i sinnet att berätta eder litet om senaste veckans erfarenheter. På söndagen talade Henrik till de troende om gifvandet för Herrens rikssak, och följden blef en insamling af sex tael, ungefär 15 kr. i sv. mynt, för tältmissionen. Måtte Guds rika välsignelse komma öfver skaffarena! På kvinnornas möte, som därefter vidtog, inskärptes tio Guds bud. Folket i allmänhet har så ringa syndakännedom, och dessutom är ju lagen en *tuktomästare* till Kristus, till hvilken vi längtar föra dem. Vi åsidosätta därför icke evangelium, *Guds kraft till frälsning* för dem, som tro. »Den, som törstar, han komme, och den, som vill, han tage lifvets vatten för intet.» Upp: 22: 17; och »däruti har Guds kärlek till oss blifvit uppenbar, att Gud har sändt sin enfödde Son i världen, på det att vi skulle lefva genom honom», 1 Joh. 4: 9, voro de första bibelspråk, kvinnorna häruppe fingo inhämta. I söndagsskolan på e. m. af nämnda dag lärde småttingarna sig Jesu ord: »Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke, ty sådana höra Guds rike till» samt en sångvers. En af gossarne »Uen-uen», 10 år, är *ovanligt* uppmärksam och snäll. Jag blir alltid så glad i hågen, då jag ser honom. Hvem vet, om han ej en dag skall bli en »ropandes röst» i denna öken. Kanske barnen i Sverige skulle vilja bedja för honom? Skönaste stunden hade vi på kvällen, då en liten hop af Jesu lärjungar samlades för att fira Mästarens döds åminnelse. Huru mången gång har icke denna heliga måltid styrkt min själ här i fiendeland och nu senast i denna undangömda vrå. »Han förer mig till vinpresshuset, och hans banér öfver mig är kärlek.» Hög. V. 2: 4.

På tisdagsmorgonen begåfvo vi oss till en grannby, *Shitao*. En troende familj hade inbjudit oss att tillbringa dagen hos dem, och oaktadt den brännande hettan, ville vi ej afslå deras begäran. Vi hade en ljuflig sammanvaro med de kära vännerna, som jag sent skall glömma. Många åskådare infunno sig ock till vår glädje, då därigenom tillfälle bereddes oss att visa dem frälsningens väg, som — o, under af nåd! — är så enkel, att ej ens de fåvitske behöfva fara vilse. Jag känner, som om jag mer och mer kunde fröjdas med Jesus, att Guds hemlighet är uppenbarad för de *enfaldiga*.

En liten stund midt på dagen hvilade vi oss i en — källare, där vi ock intogo vår middag. På e. m. hade min man ett möte, då ungefär 70 personer voro närvarande. Efteråt predikade han på gatan en stund. Lyckliga återvände vi hem denna kväll.

Nästa morgon komma kvinnorna från olika håll hem till mig på den sedvanliga bibelklassen. Vi gå igenom Joh. 3. Hoppas att de skola kunna lära sig läsa denna lilla del af Guds ord och förstå något af innehållet under dessa sommarmånader. Ej så få både af män och kvinnor häromkring ha köpt biblar och sångböcker af oss. Så t. ex. har en man för att skaffa sig en bibel samlat gräs à $1^1/_2$ cash per skålp. åt vår ko. Bibeln kostar 250 cash, och nu har han fått ihop summan så när som på 8 cash.

Torsdagsmorgonen styrde vi vår färd till en by, kallad *Ie-tsi*. Vägen, löpande i zigzag, gick genom en djup dal, besvärlig att genomvandra. Framkomna mottogos vi i en stor sal, tillhörande en bemedlad kristen bonde. Jag blef angenämt öfverraskad af den sällsporda renlighet, som rådde därinne. Vi hade ej länge varit där, förrän grannarna kommo för att hälsa på. Henrik talade först Herrens ord för ett sextiotal fullvuxna män. Sedan undervisade vi — Lita-sao, Ma-nao och jag — kvinnorna. När den ene blef trött, tog den andre vid. Flere ibland dem syntes begärligt lyssna till sanningens ord, däribland värdens gamla mor. Hon skulle komma och bo hos mig några dagar för att få höra mera, förklarade hon. Ej förrän efter mörkrets inbrott anlände vi hem. De kinesiska fruntimren redo på åsnor, Henrik och jag gingo till fots, och Karl bars på ryggen af vår snälle värd. Upphettade och trötta efter den ansträngande marschen prisade vi Gud för vårt lilla »krypin», så svalt och stilla.

Nästa dag regnade det oafbrutet och fortsätter ännu på fjärde dagen. Så har då vår långmodige Gud åter sändt hjälp. Visserligen kommer den sent, men mycket af markens gröda kan ännu räddas.

Efter en dags hvila måste Henrik åter ut. Han hade på förhand bestämt att vara i byn T'ien-shang, ungefär 3 sv. mil härifrån, på söndagen för att predika där. I fyra à fem byar därborta samlas de kristna turvis till gudstjänst om söndagarna. Är det ej stort att veta, det de »mindre ljusen» brinna här och hvar i den mörka natten? Herren har alldeles särskildt välsignat Pu-cheo-distriktet, till hvilket både den by, vi bo i, och öfriga byar, jag här skrifvit om, höra. Och jag tror, att det kommer sig däraf, att de infödda kristna taga så mycken aktiv del i verksamheten. I afton har Henrik drypande af regn och smuts återkommit från sin resa. Han är glad till mods och tackar Herren för nåden att ha fått peka på Guds Lam för de hundratals själar, som voro samlade där borta. Förlåten mig, om jag tröttat eder! Jag vill nu sluta, tackande eder för edert deltagande i evangelium och för de böneoffer, som för vår räkning framburits inför Herrens ansikte. Herren stärke eder och oss till det verk, han kallat oss till, och låte oss *af nåd* en dag få höra de välsignade orden: »Väl, du gode och trogne tjänare».

Mottagen våra förenade hälsningar i Kristus.

Eder ringa medarbetare
Hilma Tjäder.

* * *

Yang-chuang, 15 li norr om Mien-ch'ih-hsien.

Sept. 3 1902.

Käre Broder!

Herrens frid!

Jag har att tacka dig för två bref tillhanda med sist anlända post. Det var kärt att efter lång väntan omsider få höra något hemifrån, och uppmuntrande var det ju också att höra, huru Herren hjälpt i arbetet och svårigheterna. Den, som förtröstar på honom, kommer icke på skam, det få vi lära oss både borta och hemma.

När jag skrifver detta, är jag på återvägen till Uin-ch'eng men har gjort en afstickare för att hälsa på några troende i denna by. Det är tre år, sedan jag besökte dem sist, och de ha ej fått någon hjälp under tiden. Men Herren har uppehållit dem, så att de söndagligen samlas hos en af ledarna här, och de, som bo på platsen, komma tillsammans hvarje afton att läsa, sjunga och bedja. De äro så glada och tacksamma, att jag ändtligen kunnat komma till dem igen och ha sändt bud till de angränsande byarna för att samla de troende hit i afton. De äro välbärgade landtbrukare de flesta, och detta ger godt hopp om deras uppriktighet och frihet från biafsikter. Men Herren allena vet, hvad som bor i hjärtat. Mitt besök i Yongning var ej fåfängt ändå, fastän det såg omöjligt ut till en början. När vi minst väntade det, kom en man och erbjöd sig att skaffa oss ett hus. Vi voro förstås glada åt det och underhandlade genom honom i all tysthet med ägarinnan, en änka. På det att intet främmande inflytande skulle få göra sig gällande, afslutade vi affären så snart som möjligt, fastän vi måste betala några Tæl mera, än huset var värdt i hyra; därpå, när kontraktet var skrifvet och silfret var öfverlämnadt, gick jag till mandarinen och underrättade honom om förhållandet. Han var synbarligen tillfredsställd och lofvade göra allt för att tillförsäkra lugn besittning af huset och full frihet i verksamheten. Men följande morgon, innan jag var uppstigen, kommo änkans medelmän med silfver och kontrakt samt bådo för all del att få lämna tillbaka bådadera och få igen sitt kontrakt. Rotemannen hade tidigt på morgonen kommit till änkan, åtföljd af en flock män, och hotat slå ihjäl hennes son, om vi finge huset. Han var skickad af den rikaste mannen i kvarteret, så att han uppträdde med stor myndighet, fastän han förstås ej vågade öppet säga, hvem som stod bakom. Jag sände bud efter honom, men han kom ej, och i Yamen ville de ej heller taga befattning med det eller tillåta mina budbärare att träffa mandarinen för att omtala sakernas ställning. Under tiden samlades folk omkring rotemannen, de båda medelmännen vågade ej gå hem, och ägarinnan satte sig utanför huset, där jag bodde, och bad under högljudd gråt, att jag skulle af förbarmande taga tillbaka silfret. Detta var ej någon behaglig ställning, så att jag beslöt mig för till sist att åka till mandarinen. Han var vänlig som alltid och sade sig redan hafva gifvit befallning om undersökning af bråket. Sedan jag förklarat allt, återvände jag till min bostad, och omkring 3 timmar senare kom mandarinen till mig med underrättelse, att allt var utredt. Nu ville han tjänstgöra som medelman och se till med utrymmandet af huset m. m. Den bråkige rotemannen fick 100 slag på munnen med en läderplatta för sitt besvär. Jag lämnade sedan de vidare anordningarna åt Chang Ch'ing-cheng, f. d. evangelist i Sinngan, och fortsatte min resa. Jag hoppas, att Anna Janzon och hennes medarbetare måtte få bo där i frid och utföra ett välsignadt arbete för Herren. Många stå bidande, och åhörare komma ej att saknas.

*

Üinch'eng sept. 16.

Jag har nu varit hemma öfver en vecka men ej hunnit afsluta detta bref. De sista dagarna har jag varit ganska skral men kan nu åter sitta uppe och försöka arbeta.

Från Yongning reste jag direkt till Honan-fu för att söka få ett lämpligt hus där. Men prefekten, som vid mitt förra besök lofvade höra sig för hos sina öfverordnade, kom mig nu till mötes med underrättelse, att det pass, jag hade, endast var giltigt för resor, men ej för hyrande af hus eller vistelse på en plats. Han hade instruktioner från utrikesministeriet och provinsmyndigheterna att göra sig underrättad om huruvida jag var försedd med särskildt missionärspass i enlighet med en gammal traktat och att i annat fall ålägga mig att genom konsuln skaffa mig ett sådant, innan jag sökte öppna station. Han gick till och med så långt, att han vägrade erkänna vår lagliga rätt till missionsstationerna i Sinngan och Yongning och uppställde dessutom vissa punkter, angående hvilka han ville, att vi skulle komma till klart samförstånd, innan missionsverksamhet skulle upptagas. Både han och hans underordnade uppförde sig mycket aktningsfullt hela tiden, men det fanns ingen möjlighet att få någon ändring i hufvudfrågan, hvarför jag efter en veckas vistelse därstädes reste till Sinngan. Där träffade jag syskonen Stålhammar, som kommit sig tämligen i ordning på stationen, fastän det är trångt för familj. Det regniga vädret hade gjort, att dittills blott få besökande kommit, men det blir väl annorlunda framåt vintern. Jag måste lämna kvar vagnen och rida återstoden af vägen, emedan regnet gjort alla vägar ofarbara. Efter en dag hos de troende i Miench'ih fortsatte jag till Ün-ch'eng och red sedan att träffa Henrik Tjäder för öfverläggning om hvad som borde göras med anledning af Honan-fu-svårigheterna. Vi beslöto att göra en öfversättning af handlingarna samt genom Mr. Stevenson hemställa till vår konsul, att han ville ordna förhållandet. Hoppas Herren skall i sinom tid öppna de slutna dörrarna på sitt eget sätt.

Vi ha nu återigen starkt regn, och fastän det hittills varit mycket lämpligt för höstsådden, så är det fara värdt, att det nu blir för mycket för den växande grödan. Dock ha under regnet en mängd maskar dödats, hvilka, om de fått lefva, kunnat göra stor skada på hvetebrodden. —

Det var glädjande att höra om huru Herren försett för de mest trängande behofven. Han skall nog äfven i framtiden visa sig trofast, och medel behöfvas, om arbetet skall kunna upptagas i sin gamla utsträckning samt utvidgas på en del ställen.

Det gladde mig, att vi få motse så många återvändande syskon i höst. Måtte de komma med kraft och mod, kärlek och visdom!

Din tillgifne
Carl Blom.

China Inland-Mission. Ping-yang fu.
Taiyuen fu via Peking, N. China.

* * *

I-Shi den 14 sept. 1902.

»Du gifver mig glädje i hjärtat, mer än andra hafva, då de få säd och vin i myckenhet.» Ps. 4: 8.

Världsmänniskan har sin glädje, då denna världens goda (rikedom, anseende, vänskap, hälsa framgång) i riklig grad kommer henne till del. Den, som står i barnaförhållande till Gud, förlorar ej sin själsfrid, då dessa skatter tagas ifrån henne, ty hon vet, att en kärleksfull Fader tillåter det för att därigenom bereda väg för glädje af ett högre och renare slag — glädjen i Gud.

Den glädjen öfvergår vida all jordisk fröjd. Den har sitt ursprung i en evigt oföränderlig, kärleksfull Fader, hvilkens tillgångar äro utan gräns, och som har sin lust uti att för barnets häpnade blick upprulla allt härligare vyer af hvad som är förvaradt åt dem, som älska honom.

Af naturen hafva vi icke smak för glädjen i Gud. Herren måste därför rena oss och rena oss på nytt. »Våra fel äro vanligtvis dolda för oss, tills de blifva uppenbarade genom något lidande eller någon motgång. Gud tillåter icke sina barn att under längre tid åtnjuta lugn och säkerhet, emedan därunder gamla synder hafva benägenhet att få makt öfver hjärtat; därför sänder Herren pröfningar och motgångar.

Genom motgångar beredas vi för den Helige Andes omskapande och renande verk i oss.

David hade funnit glädjen i trångmålens och lidandets skola. Det är ingenting, som så öfvertygar den oomvände om evangelii sanning, som det, att en människa kan glädjas och fröjda sig *i Gud*, t. o. m. då vedervärdigheter af många slag hopa sig omkring henne.

»Jag vill vara glad och fröjdas i dig; jag vill lofsjunga ditt namn, du den Högste.» Ps. 9: 3.

* * *

En skön söndag har nu gått till ända. Syster Emma Andersson anlände för några dagar sedan för att öfvertaga vården af flickskolan. Kvinnorna ha genast börjat strömma till mötena. Vi vänta ett par kvinnliga medarbetare till, då det blir möjligt för de troende männens hustrur på landet att få undervisning. Vill Gud rider jag om ett par dagar norrut för att möta min hustru och mina gossar. Den gudfruktige Ching stannar på stationen och sköter gästemottagningen. Här i trakten är allt lugnt och folket lika vänligt som någonsin. Trots det att några af de kristna affallit, har jag godt hopp för denna församling. Låt oss vara uthålliga i bönen.

Eder medarbetare.
Hugo Linder.

* * *

Shanghai den 15 okt. 1902.

Käre Broder! Mycken frid!

Den 7:de dennes på kvällen kommo vi fram till Shanghai efter en i allo god resa. Vi hafva under resan

känt oss burna på Guds barns bönearmar, och Herren har i sanning hört vårt ropande och uppenbarat sin stora barmhärtighet. Det var med tacksamhet och glädje, som vi åter satte våra fötter på Kinas jord, och vår innerliga bön till Gud är, att vi måtte få nåd att förhärliga hans stora och härliga namn härute. Det har varit mig till stor vederkvickelse och uppmuntran att komma så nära vårt arbete och att tillsammans med många, som varmt och innerligt nitälska för Guds rikes framgång härute, få lägga fram våra behof såsom Guds medarbetare för vår käre Herre och Mästare. Det är i sanning upplyftande att se, hur Guds rike går framåt, och med hvilken nitälskan och glädje de kära missionssyskonen arbeta hvar och en på sin plats.

Under den gångna veckan hafva vi varit upptagna med förberedelse för vår resa upp till Shansi. Det är ganska svårt att få hytter på båtarne upp till Tientsin, så vi tyckas blifva uppehållna här längre, än vi väntat. Hoppas dock att vi snart skola få komma i väg. Ännu är vädret varmt och godt, och vi torde nog hinna upp, innan det blir någon egentlig köld. Norra Kina tyckes vara lugnt, och vägen öfver Tientsin är nog den bästa. Vi äro förvissade om att vi i fortsättningen äro föremål för edra förböner och att Gud skall föra oss i frid till vår resas mål.

Syskonen förena sig allesammans med mig i de hjärtligaste helsningar. Helsa innerligt till bröderna i kommittén och alla vänner, som fråga efter oss.

Din i Herren förbundne
J. T. Sandberg.

* * *

Han-ch'eng den 10:de sept. 1902.

I Herren älskade och värderade Bröder!

Nåd och frid föröke sig hos eder!

Ett långt bref är jag nu skyldig eder, enär det är så lång tid, sedan jag sist skref. Om det skedde i Huai-Lu eller det ej skett, sedan jag var i Shanghai, minnes jag ej. Att resa med 3 små barn till och i Kina utan särskild hjälp med dem, har jag funnit svårare, än jag beräknade. Jag vet knappast, huru det skulle hafva gått för oss, om ej vår kära syster Bengtson varit så uppoffrande och hjälpsam mot oss, som hon var på hela resan från Tientsin och ända fram till Han-ch'eng. Nästan under hela resan var någon af oss mer eller mindre sjuk. Förnämligast var det diarré och rödsot, som besvärade oss. Jag led af den senare sjukdomen så svårt, att vi såväl i Tai-yuan-fu som Ping-iao måste stanna öfver några dagar. Ibland nödgades vi dock att trots vårt illamående resa. Våra barn uthärdade resan bättre, ehuru ibland alla 3 kunde vara klena på en gång. Min hustrus och mina krafter blefvo betydligt medtagna, tills vi kommo fram. Därtill bidrog mycket, att vi för att undfly middagens hetta i de flesta fall voro uppe före kl. 4 om morgnarne. Om kvällarne sökte vi däremot att komma tidigt till sängs; men, äfven om vi lyckades att gå till hvila så tidigt som kl. 9, fingo vi sällan någon ro före midnatt för andra medresande. Ofta hände ock, att vi hela natten igenom voro störda af »Kinas millioner», enär vi ingen annan utväg hade än att ligga på »kangarne». Vårt hopp om att under vår ofta rätt långa middagsrast få någon ro blef med få undantag sviket.

Vid framkomsten var det oss en synnerlig glädje att finna vår station i sådant skick, som den var. Att finna våra fönster kvar och nästan alla glasen hela, gaf oss anledning att tacka Herren. Våra saker voro också till det närmaste i behåll. Då hungersnöden var som störst och vår lärare ej fick sitt något knappa underhåll att räcka för sig och de sina, visste han sig innan annan råd än att sälja af en del af våra möbler. Min förlust torde dock ej öfverstiga 30 kr. Emilia Ulffs är åtskilligt större. Tvänne gånger har läraren bedt om förlåtelse och äfven erbjudit sig att efter hand, i mån af förmåga, godtgöra, hvad han tagit. Då jag emellertid funnit, huru han lagt sig ut för att rädda vår station och våra saker, efterskänkte jag honom allt och ersatte honom dessutom 20 kr., som han utlagt för vår station och våra saker under vår bortvaro. Detta rörde honom, den gamle, käre, vördnadsbjudande mannen till tårar.

Vi framkommo till Han-cheng först den 8:de juli. De första dagarne deltog jag med ifver i uppackning af sakerna, i mottagandet af de myckna gäster, som oafbrutet kommo, och i husets iordningsställande i allmänhet. De kinesiska gästrummen voro långt ifrån, hvad de borde vara, och hela gården var ganska otreflig. För att i iordningställa gästrummen lät jag genast tillkalla handtverkare, ty med Guds hjälp vill jag tillse, att den beskyllning, som allestädes lägges utländigarne till last, att »de förakta kineserna, och taga emot och behandla dem huru som helst», ej med berättigande skall kunna riktas mot oss här. *Vår* gård och *våra* rum kunde också ha behöft tillses, men som missionsmedlen äro knappa och de egna medlen ej vilja räcka till för alla egna och ***andras kraf,*** som uppstå, får det bero tills vidare.

Emellertid blef visst det myckna arbetet, jag åtog mig, för mycket för mina krafter. Jag började redan första veckan, vi voro här, att få ganska hög feber om e. m. och kvällarne, hvilken tilltog mer och mer, så att jag måste ligga om nätterna och gå omkr. om dagarne med kall duk på hufvudet. Mina krafter aftogo, likaså min aptit. Den ena åkomman inställde sig efter den andra. Det oaktadt har jag ej behöft hålla mig i sängen mer än 2 à 3 dagar; men ej heller under den öfriga tiden orkat gå omkring mer än 2 à 3 timmar i taget, förrän jag måste lägga mig och hvila. Morgonbönerna här har jag dock dagligen hållit samt söndagligen 1 eller 2 predikningar.

Den 14 sept. I den mån febern lämnade, kommo aptiten och krafterna åter, så att i dag för 14 dagar sedan vågade jag med 5 män bege mig i väg till en 12 dagars marknad i staden Ho-Yang, 5 sv. mil härifrån. Jag stannade där från måndag till fredags e. m., då jag för söndagsmötenas skull måste hem; men lämnade 4 män kvar. Vi fingo på anhållan hos mandarinen låna 2:dra förgården till stadens högskola, hvilket redan det i och för sig var rekommenderande för den mission, vi ville utföra, och vi kunde dagligen spåra, att vårt vittnesbörd *äfven* föll i god jordmån, Herren vare pris! Nu igen stå vi (5 män) färdiga att draga åstad till en annan *stor* marknad i köpingen Peh-Liang, 3 mil härifrån. Jag hinner därför ej i dag att berätta eder de många goda

nyheter, jag har att meddela, utan må det bättre vinet gömmas, tills vi komma hem från denna marknad. Kanske bör jag ej heller lofva att omedelbart därpå fortsätta, enär vi just vid hemkomsten fira vårt årsmöte, d. v. s. lördagen denna och söndagen nästa vecka. Omedelbart därpå reser jag, vill Gud, till Uin-ch'eng för finansmöte och konferens.

Måtte Herrens välsignelse hvila öfver eder och edert arbete, älskade Bröder, såsom ock öfver oss och vårt. Vi hafva nästan en aning om, att eder tro under denna höst blifvit satt på prof, men vi hoppas lika fullt, att Herren visat sig *trofast*. Min hustru och våra små äro krya nu, Gud ske lof!

Min hustru förenar sig med mig i innerliga hälsningar till eder alla.

Tillgifnast i Herren
Robert Bergling.

Doktor Hewett.

Ett kärt besök hafva vi haft under nov. månad af en af China Inland missionens arbetare, doktor J. W. Hewett, som uppträdt med föredrag inför trängre kretsar i hufvudstaden och äfven besökt några platser i landsorten. Hans vittnesbörd var så flärdlöst, så enkelt, så uppfordrande att lefva helt för Gud och att söka hans rikes intressen; och såsom hans vittnesbörd så var ock hans personliga umgängelse. Må Gud i rikt mått välsigna denna sin tjänare i fortsättningen!

Doktor Hewett är en af de många Shansi missionärer, som under år 1900 måste fly från sin station för att söka rädda sitt lif. Under det förföljelsen rasade som häftigast, höll han sig dold en månad bland bergen, ombytande vistelseort nattetid. Då han slutligen måste öfverlämna sig i mandarinens händer, gaf Gud honom en vän bland embetsmännen i själfva rådhuset. Chefssekreteraren visade honom nämligen ett hjärtligt deltagande och uttänkte en plan till hans räddning. Det lyckades denne att äfven vinna mandarinen för planen, som var att förvara doktor Hewett i fängelset, till dess det åter blefve lugnt i landet. Efter 2:ne månaders fångenskap lösgafs han och eskorterades af soldater ned till Hankow, dit han anlände i början af okt. 1900. Bland missionsvännerna blef det stor glädje, ty man hade fruktat, att äfven han blifvit mördad likasom så många af hans hans kamrater.

Doktor Hewett är personlig vän till våra missionärer, som han sätter mycket högt. Upprepade gånger har han besökt dem i Uin-ch'eng och hjälpt dem vid sjukdomstillfällen och »alltid känt sig vederkvickt till sin invärtes människa genom umgänget med dem», såsom han sade.

Till våren ämnar doktor Hewett återvända till Kina för att återupptaga sitt arbete som läkaremissionär. Må Herren ledsaga honom med sin nåd och göra hans arbete framgångsrikt!

Andrew Eriksson

föddes den 18 sept. 1876 i Damaraland, Syd-vest-Afrika, där fadren bedref en omfattande affärsverksamhet. Sin första barndom tillbrakte Andrew dels i Damaraland, dels i Kapstaden, tills han vid 6 års ålder jämte 2:ne syskon hemsändes till Sverige för att där erhålla uppfostran. Student i Ystad 1896. Inskrefs samma år på hösten vid universitetet i Uppsala och vistades där till år 1899, då han på våren måste afbryta sina studier på grund af öfveransträngning. Inskrefs samma år på hösten vid Maskinafdelningen vid Statens Järnvägar. Hösten 1897 kom han till en lefvande tro på Jesus Kristus, och strax

Andrew Eriksson.

började tanken på missionärskallet att med allvar tränga sig på honom, och den gaf honom ingen ro, förr än han med Guds hjälp kunde utropa: *Herre, här är jag, sänd mig.* I studenternas frivilliga missionsförbund ingick han 1898, och från denna tid såg han fram mot missionärskallet såsom sin blifvande lifsuppgift. Han har bidat efter Herren och väntat, att han skulle öppna väg för honom, undanröjande alla hinder. I våras syntes Herrens stund vara inne. Han anmälde sig till inträde i S. M. K. Han antogs och afskildes vid höstmöter. I början af okt. reste han till London, och därifrån fortsätter han resan till Kina, om Gud så vill, i början af jan. Es. 62: 10.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under November månad 1902.

N:o		Kr.	Ö.
641.	M. P., Stockholm	10:	—
642.	J. M., Jersnäs, Nätorn	35:	—
643.	Gm J. K., Hernösand	20:	25
644.	A. W. gm E. F. W., Piteå	5:	—
645.	Brunslöfs mfg. gm C. F. L., Björsjölagård	20:	—
646.	M. E. L., Stockholm	50:	—
647.	C. J., Björketorp, Jernboås	2:	45
648.	Bulsbohls syförening. gm M. E. B., Ödeshög	50:	—
649.	Kollekt i Huskvarna gm N. O.	72:	—
650.	K. O., Sjöändan, Nässundet, gm F. N.	1,000:	—
651.	Tullgarns ungdomsförening. gm N. J.	150:	—
652.	Gåfva af Onämnd gm O. C., Uppsala	300:	—
653.	C. G. B., Kristdala	100:	—
654.	Boda mfg. gm A. D., Ofvanmyra	57:	—
655.	Från en vän i Norberg gm L. K.	10:	—
656.	Flickornas syförening. i Skärfsta gm E. G.	50:	—
657.	En vän i Bankeryd gm E. S., Jönköping	5:	—
658.	M. F., Ljungby, gm d:o	5:	—
659.	L. C—n, Bottnaryd, gm d:o	10:	—
660.	Arbetsföreningen »Kinesernas vänner», Jönköping, till I. A:s underh. gm d:o	250:	—
661.	Kollekt vid E. F:s föredrag å K. F. U. M. i Göteborg gm A. R.	75:	—
662.	Kollekt i Johanneskyrkan i Göteborg den $^{2}/_{11}$ gm V. B.	98:	20
663.	E. D., Göteborg	100:	—
664.	»Tackoffer»	100:	—
665.	G. v. R., Göteborg, bidrag till J. Böllings underh., gm A. R.	75:	—
666.	E. D.	4:	—
667.	M. N., Köpenhamn	14:	40
668.	Böneryds syförening gm M. E. B.	35:	—
669.	En insaml. i Hiarums skolhus $^{10}/_{11}$ gm A. B.	25:	—
670.	Ur en sparbössa i Malmbäcks prästgård gm d:o	10:	—
671.	A. L., Sollerbrunn	25:	—
672.	Tofteryds mfg gm A. S., Skillingaryd	100:	—
673.	Säby norra mfg. Hårdkrankeryd, gm E. F.	50:	—
674.	B., Köpenhamn. gm E. F., till Bokf.	20:	—
675.	T. S. gm E. G., Skärfsta, Sollefteå	5:	—
676.	Från missionsvänner på Mölnlycke gm H. Z.	30:	—
677.	Gm K. E. B., Göteborg, till A. E:s vistelse i London	125:	—
678.	Björnö jungfruförening. gm M. H.	75:	—
679.	Säby syförening gm G. J., St. Mölarp	60:	—
680.	Syföreningen i Wäsby gm A. O., Höganäs	10:	—
681.	Betels barnmissionsförening. gm E. R., Malmö	45:	—
682.	J. H., Stockholm	2:	—
683.	G. R.	5:	—
684.	A. de B., Stockholm	50:	—
685.	Kollekt i Köping gm C. J.	11:	—
686.	D:o i Linde gm A. P.	20:	15
687.	Sparbössem. fr. H. E.	8:	25
688.	M. A., Kalleryd, gm A. Y.	5:	—
689.	T. & J. S., Svartorp, gm d:o	2:	25
690.	K. P., n:o 6 Hven, St Ibb	5:	—
691.	P. E. E., Nyhem	10:	—
692.	Vaksala mfg gm E. Ö., Uppsala	50:	—
	Summa kr.	3,451:	95

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men Herren hjälper de rättfärdiga; han är deras fäste i nödens tid. Och Herren bistår dem och befriar dem.

* * *

Enligt begäran få vi härmed upplysa, att de medel, som redovisades i S. L. för nov. under nr 592, voro från »Daggryningen» i K. M. A. *Red.*

Böcker

på **Sinims Lands förlag,** 8 Malmtorgsgatan, Stockholm.

Sändebud till Sinims Land.

2:a omarbetade och utvidgade upplagan af *Josef Holmgren.* Pris: 1 krona.

Innehåll: **Styrk dina bröder,** poem af doktor G. Bergström; porträtt af missionärerna, tillhörande S. M. K., och deras barn jämte biografiska data; »**Svenska Missionen i Kina,** dess uppkomst och utveckling», och »**Våra stationer**» af missionär C. H. Tjäder; »**Huru Herren försett** eller ett blad ur Svenska Missionens i Kina historia» af Josef Holmgren; »**En blick på Svenska Missionens i Kina arbetsfält**» af missionär Erik Folke.

Denna bok, som har en synnerligt fin utstyrsel, lämpar sig särdeles väl till julklapp, namnsdags- och födelsedagsgåfva till såväl yngre som äldre personer.

Kina och missionen. Af missionär *E. Folke.* Pris: 40 öre.

I Lammets fotspår.

Föredrag vid konferensen i Södertelje 1902 af *E. Folke.* Pris: 20 öre.

»Två läs- och tänkvärda skrifter, som gripa djupt i hjärtat och förtjäna den största spridning.

Svenska Posten.

Om bönen. Af *James H. Mac Conkey.* Pris: 10 öre.

En synnerligt dyrbar liten skrift, som förvisso skall blifva till rik välsignelse för hvarje Jesu lärjunge, som läser den.

Flykten. Af fröken *S. Engström.* Pris: 35 öre.

Bär missionen skuld till förvecklingarna i Kina?

Af missionär *August Berg.* Pris: 25 öre.

Obs.! Då rekvisitioner insändas för minst 10 kr., lämnas 25 % rabatt.

Obs.! Vänner, som innehafva sparbössor för »Svenska Missionen i Kina», ombedjas vänligt att ***Trettondagen, kl. 6 e. m.,*** godhetsfullt inlämna dessa på Missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, 2 tr., då äfven nya utlämnas.

Sparbössor erhållas gratis från Missionsexpeditionen, då begäran därom göres.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1902.